

วินัส
สวย
ซ่อนร้าย

เธอสวย เธอร้าย
สิ่งที่เธอมุ่งหมาย
คือความลับที่ซ่อนอยู่

危険な
ビジネス

วินัสสวยซ่อนร้าย

危険なビーナス

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

ธีรดา วิจิตร แปล

วินัสสวยซ่อนร้าย
危険なビース

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
ธีรดา วิจิตร แปล

Kiken na viinasu

© 2019 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2019 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฟง บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0374-4

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ฮิงาชิโนะ, เคโกะ.

วินัส สวยซ่อนร้าย.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.

336 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธีรดา วิจิตร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0374-4

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กานต์ ทาคาฮาชิ

บุษรา เรืองไทย

จิรวิญญา เจษฎาบริรักษ์

บริษัท คิงคอง แวงคอค จำกัด

สุธรรม โชติเสถียรวงศ์

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

“วินัส” คือเทพีแห่งความรัก ความงาม ความปรารถนา และความมั่งคั่งในเทพปกรณัมของโรมัน สามารถบันดาลใจให้มนุษย์เกิดความลุ่มหลง แล้วถ้าหากวินัสนั้นเกิดมุ่งมาดรุนแรงเกินควบคุมแล้ว จะสามารถชักนำจิตใจของมนุษย์ไปสู่ทิศทางใดได้บ้าง

ในนวนิยายเรื่องนี้ “วินัส” เสมือนเป็นตัวแทนกิเลสในใจผู้คนที่ถ่ายทอดผ่านตัวละครต่างๆ ไม่ว่าความปรารถนาที่จะรักษาชื่อเสียงและอำนาจของวงศ์ตระกูล ความลุ่มหลงในทรัพย์ศฤงคารและชีวิตสุขสบาย ภายภาคหน้า ความคลั่งไคล้ต้องงานวิจัยและการทดลองโดยเชื่อว่าจะนำพาไปสู่คำตอบแห่งมวลมนุษยชาติ หรือการตกอยู่ในห้วงแห่งความรักที่คาบเกี่ยวอยู่กับเส้นแห่งศีลธรรม วิธีการรับมือกับวินัสของแต่ละคนได้ชักนำพวกเขาให้ประสบกับชะตากรรมที่แตกต่างกันออกไป

เรื่อง “วินัสสวยซ่อนร้าย” อาจไม่ใช่นวนิยายสืบสวนระดับเข้มข้นเอกอุของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ แต่ภายใต้การสืบเสาะตามลำดับของหลักฐานเพื่อตามหาว่าในกลุ่มคนเหล่านี้ ใครกันแน่คือผู้ร้ายตัวจริง พร้อมตอนจบที่หักมุมตามขนบนิยายสืบสวน ระหว่างนั้นทั้งภูมิหลังและถ้อยคำของตัวละครก็ค่อยๆ ติแผ่จิตใจอันซับซ้อนของมนุษย์ออกมาให้เห็น และนำไปสู่คำเฉลยที่เจ็บปวดและชวนหดหู่ได้ไม่น้อยไปกว่านวนิยายเรื่องอื่นๆ ของ เคโงะ

และสุดท้าย เมื่ออ่านนวนิยายเรื่องนี้จบลงแล้ว เราอยากให้ทุกคนลองกลับมาสำรวจดูสักครั้ง ว่า “วินัส” ในใจของทุกคนนั้นเป็นอย่างไร

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

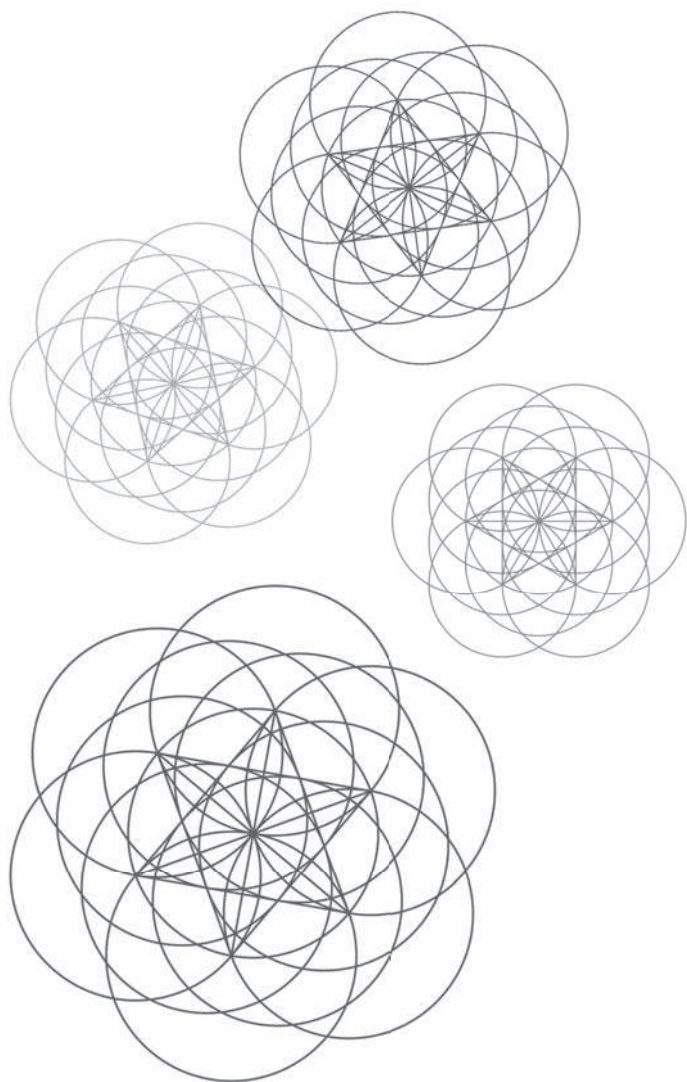
จากใจนักแปล

ที่บ้านของทุกคนเลี้ยงสัตว์ไหมคะ ถ้าไม่ อยากเลี้ยงบ้างไหม และ สัตว์ประเภทใดคะ เราก็เป็นคนหนึ่งที่อยากเลี้ยงสัตว์ค่ะ สุนัขบ้าง ภูบ้าง คาปิบาร์บ้าง เปลี่ยนไปตามอารมณ์ เคยบ่นอยากเลี้ยงฉลามและเสือดวน พอกับแม่เหวอมาแล้ว แต่ตอนนี้ยังไม่พร้อม เลยอาศัยดูรูปสัตว์โลกน่ารัก ตามอินเทอร์เน็ตไปก่อน

นิยายเรื่องนี้นอกจากเรื่องสาระความรู้ทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ยังช่วยทำให้เราตระหนักอีกครั้งว่าการเลี้ยงสัตว์ไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากเวลา ความรัก ความอดทน และความเอาใจใส่ สิ่งแวดล้อมที่ดี และเงินทองก็เป็นสิ่งจำเป็น หากเลี้ยงสัตว์โดยคิดสั้นๆ หรือเลี้ยงตามกระแส แล้วไม่เป็นอย่างที่คิด พอถึงจุดที่รับไม่ไหวก็จะเกิดกรณีนำสัตว์เลี้ยงไปปล่อยทิ้งอย่างที่เคยเห็นตามข่าว

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะมีสุขภาพแข็งแรงและเพลิดเพลินกับการอ่าน นิยายเรื่องนี้นะคะ

ธีรตา วิจิตร

1

ผู้บรรยายที่สองของวันเป็นแมวลายสลิดเพศผู้สีส้ม เห็นได้ชัดว่าเป็นแมวพันธุ์ทาง แต่พอพิจารณาจากหน้าตาแล้วอาจมีเชื้อสายอะบิสซิเนียนผสมอยู่เล็กน้อย มันมองหน้าฮาคุโร่แล้วคงสัมผัสได้ถึงสัญญาณอันตราย จึงเริ่มพุดด้วยเสียงต่ำๆ กรณีเช่นนี้หากทะเล่ละล่าไปจับตัวถือว่าโง่มาก ความเร็วในการกัดของแมวเข้าขั้นร้ายกาจ ขึ้นโดนกัดตรงข้อนิ้ว คงบวมจนทำงานไม่ได้เป็นสัปดาห์

“ไม่เป็นไรนะ” ฮาคุโร่พูดกับเจ้าแมว “ไม่ทำอะไรหรอก ขอตรวจนิดเดียว”

ขอโทษค่ะ หญิงสาวที่อุ้มแมวอยู่ แม่โบหน้าจะดูอ่อนเยาว์แต่อายุจริงน่าจะเข้าวัยกลางสามสิบแล้ว เส้นผมดำยาวรับกับโบหน้ารูปไข่ นับว่าสวยพอดู เขาค้นปากอยากถามว่ายังโสดอยู่ไหมแต่ยังปากไว้เพราะมีคาเงยามะ โมโตมิ อยู่ข้างๆ ด้วย หญิงสาวอายุเกือบสามสิบปีคนนี้เป็นสาวสวยท่าทางเคร่งขรึม แต่การกระทำกับคำพูดคำจาแสนสันและเย็นชานั้นร้ายกาจยิ่งกว่าหน้าตาเสียอีก ขึ้นพูดออกไปคงโดนเธอฟ้องข้อหาคุกคามทางเพศแน่ๆ

เจ้าแม่วท่าทางสงบลง คาเงยามะคง เขาเรียกผู้ช่วย “อุ้มน้องแม่วไว้หน่อย”

“ค่ะ” คาเงยามะ โมโตมิตอบด้วยเสียงเบาๆ แล้วยื่นสองมือไปทางหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของแม่ว หญิงสาวส่งแม่วให้อย่างระมัดระวัง ส่วนเจ้าแม่วนั้นแม้จะถูกผู้ช่วยสาวซึ่งเป็นคนแปลกหน้าอุ้มมันก็ยังนิ่งสงบอยู่

“ขอบคุณหน่อย”

ฮาคุโรเอ่ย คาเงยามะ โมโตมิเลิกคิ้ว หันกันแม่วมาทางเขา วางมันบนเตียงตรวจโรค

“อย่างนี้เอง” ฮาคุโรพิมพ์ภาพที่คุ้นตา ช่างทวารมีแผลเปิดให้เห็น

“ต่อมข้างกันแตกนะ อ่า รู้จักต่อมข้างกันไหม”

เจ้าของแม่วพยักหน้า

“เสิร์ชในอินเทอร์เน็ตมาค่ะ ต่อมสร้างสารคัดหลั่งที่มีกลิ่นเหม็นสินะคะ”

“ใช่ ใช่” ฮาคุโรตอบ อินเทอร์เน็ตช่างสะดวกสบาย เพราะมันเขาจึงไม่ต้องเสียเวลาอธิบายให้คู่สนทนาที่เป็นมือสมัครเล่นฟังตั้งแต่ต้น

“ข้างในต่อมข้างกันจะมีต่อมสร้างสารคัดหลั่ง ซึ่งมีรูเล็กๆ ไว้ขับสารคัดหลั่งออกนอกร่างกาย หากปล่อยให้สารคัดหลั่งสะสมมากเข้า ต่อมาจะอุดตันจนกระทั่งปริแตก ต้องคอยบีบต่อมข้างกันเป็นระยะเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น นี่คงจะไม่เคยทำเลยสินะ”

ขอโทษค่ะ หญิงสาวตอบเสียงอ่อยอย่างสำนึกผิด

ฮาคุโรปิดมือ

“คนส่วนมากไม่ทำกันหรอก แล้วแม่วที่ไม่มีปัญหาเรื่องนี้ก็เยอะเหมือนกัน ถ้าสารคัดหลั่งเป็นน้ำใสก็就不用แบบนี้ แต่สำหรับเจ้านี้ต้องบีบให้นะ ข้างที่อักเสบจนแตกคราวนี้สุดท้ายก็คงต้องมาผ่าออก แต่ต่อมข้างกันมีทั้งข้างซ้ายและขวา ต่อไปต้องระวังอีกข้างไม่ให้อักเสบด้วยนะ”

“จะระวังค่ะ ต้องปีบยังไฉะ”

“เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง ขอรักษาจุดที่แตกก่อน” ฮาคูโรชี้กันแมว

หลังฉีดยาหารอบปากแผล คาเงยามะ โมโตมิใช้ปัตตาเลี่ยนไฟฟ้า
ไถขนแมว ขณะที่ฮาคูโรมองไปที่ผิวสีชมพูตามธรรมชาติพลางลำดับขั้นตอน
การรักษา โทรศัพท์ที่เคาน์เตอร์ต้อนรับก็ดังขึ้น เขามวดคิ้ว เตะลิ้นเบาๆ
หน้าที่รับโทรศัพท์เป็นของคาเงยามะ โมโตมิ แต่หญิงสาวกำลังติดพันกับ
การขยับมือไถปัตตาเลี่ยนต่อเสียงๆ

ฮาคูโรเปิดประตูเดินไปยังฝั่งเคาน์เตอร์ต้อนรับ ยกหูโทรศัพท์ซึ่งดัง
ไม่หยุด “ครับ โรงพยาบาลสัตว์วิเศษครับ”

เหมือนปลายสายกลั่นหายใจชั่วขณะ

“เออ ที่นั่นมีคนชื่อเทชิมะ ฮาคูโรไหมคะ” เสียงหญิงสาวถามเร็ว
เท่าที่ได้ยินเสียงคาดว่าเจ้าของเสียงยังเด็ก

“เทชิมะรับสายครับ” ฮาคูโรตอบ

“โอ้ บิงโก” ปลายสายร้องเบาๆ

“หา”

“เอ้อ ขอโทษค่ะ ฉันชื่อยางามิ คาเอเดะ”

“ยางามิ ยางามิที่เขียนด้วยตัวอักษรหนูกับพระเจ้านะหรือ”

“ค่ะ ยางามินั่นแหละ”

นามสกุลที่คุ้นเคย แต่เขาไม่รู้จักคนชื่อคาเอเดะ

“เอ้อ ยางามิไหนครับ”

“ยางามิของอาคิโตะคุงค่ะ”

“ของน้องฉันหรือ”

“ค่ะ ฉันเป็นภรรยาอาคิโตะคุง ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณพี่” อีกฝ่าย
ทักทายเสียงหนักแน่น

เขากระชับหูโทรศัพท์ในมือ “หมอนั่นแต่งงานแล้วหรือ...”

“เราจัดงานแต่งงานไปแล้วค่ะ อาคิโตะคงยังไม่ติดต่องานจริงด้วย เห็นบอกว่าวันหลังจะบอกพี่ เขาก็นิสัยแบบนี้แหละค่ะ ฉลาดแต่ชอบละเลย สิ่งที่ไม่สำคัญ”

คงอย่างนั้น ฮาคูโรคิด ถ้าเขาแต่งงานก็คงติดออดที่จะแจ้งอาคิโตะเหมือนกัน ถึงไม่มีวีแววจะได้แต่งงานก็เถอะ

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ” ฮาคูโรเอ่ยด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึกขนาดที่แม้แต่ตัวเองยังรู้สึก “ขอส่งของขวัญอวยพรไปให้นะคะรับ เอ่อ ส่งไปที่ไหนดี”

แม้จะเห็นห่างกัน แต่ได้ข่าวน้องชายแต่งงานทั้งทีจะให้อยู่เฉยได้อย่างไร เขาเอื้อมมือไปหยิบสมุดโน้ตที่วางใกล้ตัว

“อ้อ ไม่เป็นไรค่ะ เราไม่รับของขวัญ”

“อ้อ ครับ”

เขาวางสมุดโน้ตคืนที่เดิม หากเจ้าตัวบอกไม่จำเป็นก็ไม่ต้องยัดเยียด ฮาคูโรหันกลับไปมองเตียงตรวจโรค คาเงยามะ โมโตมิ ซึ่งตัดขนแมว เสรีจเรียบร้อยกับเจ้าของแมวกำลังรอเขาด้วยท่าที่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณที่แจ้งเรื่องแต่งงาน ขอให้มีความสุขนะคะ”

เขาตัดบท กำลังจะวางสาย “อ้า เดียวค่ะ” อีกฝ่ายรั้งไว้

“มีอะไรอีก”

“คือฉันยังไม่ได้เข้าประเด็นสำคัญเลยนะคะ”

“ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือ ตอนนี้อยู่ทำงานอยู่ ปล่อยให้พี่ป่วยรอนานแล้ว”

“ขอโทษนะคะ คุณพี่ไม่ทราบเรื่องการแต่งงานของเรา แสดงว่าช่วงนี้ไม่ได้คุยกับอาคิโตะคุณเลยใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่แค่ช่วงนี้ แต่ไม่ได้คุยกันมาหลายปีแล้ว”

“หรือคะ ว่าแล้วเซียว” น้ำเสียงสดใสของปลายสายลดลงเล็กน้อย

“อาคิโตะเป็นอะไรครับ”

“คะ คือว่า” หญิงสาวเงยไปพักหนึ่งคล้ายสงบสติอารมณ์ก่อนพูดต่อ “อาคิโตะคงหายตัวไปคะ ไม่กลับบ้านหลายวันแล้ว”

2

พ่อของฮาคุโร่ชื่อ เทชิมะ คาซึคิโยะ เป็นจิตรกร แต่เขาก็แทบจะจำเรื่องของพ่อไม่ได้ เพราะพ่อเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุห้าขวบ เทโกะ ผู้เป็นแม่เคยบอกว่าพ่อเป็นจิตรกรไร้ชื่อเสียงขายผลงานไม่ออกเลย

คนที่ทำหน้าที่ดูแลบ้านเทชิมะคือเทโกะซึ่งเป็นพยาบาล สมัยนั้นยังเรียกแบบระบุเพศว่านางพยาบาล คาซึคิโยะไร้ความสามารถอื่นใดนอกจากจับพู่กันวาดภาพ แน่نونว่าเรื่องทำงานบ้านนั้นเขาทำไม่เป็นเลยสักอย่าง เทโกะซึ่งทั้งทำงานนอกบ้านและต้องทำงานบ้านด้วยคงเหนื่อยหนักอย่างไม่ต้องสงสัย

สถานที่ที่พวกเขาพบกันคือโรงพยาบาลที่เทโกะทำงานอยู่ เริ่มจากเทโกะเห็นคาซึคิโยะซึ่งเข้าโรงพยาบาลเพราะได้ตั้งอัลสเวดภาพอยู่บนเตียงจึงเอ่ยปากทักออกไป

“ตอนเห็นภาพวาดของพ่อครั้งแรก แม่เชื่อว่าเขาจะต้องมีชื่อเสียงจะต้องประสบความสำเร็จในฐานะจิตรกร ตาถั่วนี้น่ากลัวนะ”

เทโกะพูดติดตลกสวนทางกับคำพูด เธอผินคำทัดทานจากคนรอบข้าง แต่งานกับจิตรกรได้แก่ แต่กลับไม่มีท่าทางเสียใจกับเรื่องนั้นเลย

หลังแต่งงานสามปีก็ให้กำเนิดลูกชาย เทโกะเป็นคนตั้งชื่อให้ฮาคุโร่ โดยนำตัวอักษร ‘ฮาคุ’ จาก ‘กะฮาคุ’ (นามยกย่องจิตรกรผู้เก่งกาจ) ซึ่งไม่ใกล้เคียงสามเเล และคำว่า ‘โร่’ จาก ‘ปาโบล’ ชื่อต้นของปีกัสโซผู้ยิ่งใหญ่

ประกอบกัน เทโกะเคยอธิบายให้ฮาคุโร่ฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า แม่ตั้งชื่อ
นี้ด้วยอารมณ์กึ่งสิ้นหวังนะ

เขาจำเรื่องพ่อไม่ค่อยได้แล้ว แต่จำได้ว่าพ่อนั่งวาดภาพอยู่บนชั้น
สองของบ้านเช่า พ่อขึ้นบันไดและเปิดประตูบานเลื่อนออกก็จะเห็นแผ่น
หลังผอมบางของพ่อซึ่งนั่งหันหน้าเข้าหาผืนผ้าใบ

ภาพที่พ่อวาดดูแปลกประหลาด เขานึกภาพที่ชัดเจนไม่ออกแล้ว
จะว่ารูปทรงเรขาคณิตก็ไม่ใช่ ลวดลายเรียบๆ ก็ไม่เชิง จำได้แต่ว่าจ้องแล้ว
เวียนหัว

เขาทถามพ่อว่าวาดอะไร พ่อหันมาหาลูกชายแล้วส่งยิ้มแฝงนัย “พ่อ
ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“วาดรูปอะไรก็ไม่รู้หรือ”

“วาดรูปบางอย่างที่มองไม่รู้เรื่องนะ ไม่สิ ถูกสั่งให้วาดนะ”

“ใครหรือ”

“ไม่รู้สิ พระเจ้ามั้ง”

นึกถึงบทสนทนาตอนนี้แล้ว ฮาคุโร่ก็ไม่มั่นใจนักว่ามันเป็นความทรงจำ
ตามที่เคยเกิดจริงหรือถูกแต่งเติมขึ้นมาตามกาลเวลากันแน่ อย่างไรก็ตามเสีย
มันก็เป็นเรื่องเมื่อสามสิบสามปีก่อน

และภาพนั้นก็วาดไม่เคยเสร็จ

เขาพอจะรู้อะไรบ้างว่าพ่อป่วย เพราะนอกจากเวลาวาดภาพ พ่อมักจะ
นอนบนฟูก บางครั้งก็คลานเข้าบางครั้งก็ยกมือกุมขมับ

พ่อเสียชีวิตในยามเช้าของฤดูหนาวอันหนาวเหน็บ เทโกะนั่งโทรศัพท์
ข้างกายคาซึคิโยะซึ่งดูเหมือนนอนหลับเฉยๆ อาจเพราะทำงานเป็นพยาบาล
เธอจึงไม่มีท่าทีลึกลน พุดด้วยน้ำเสียงสงบ สักครู่เสียงไซเรนก็ดังขึ้น รถ
พยาบาลเดินทางมาถึงแต่ไม่ได้นำร่างของคาซึคิโยะขึ้นรถไป เพราะยืนยัน
แล้วว่าเสียชีวิต

เขาทำงานศพของคาซึคิโยะไม่ค่อยได้ เทโกะเล่าว่าฮาคุโร่หลับปุ๋ย ก่อนพระสวดจึงถูกอุ้มไปนอนห้องอื่น หลังจากนั้นก็หลับยาวยันค่ำ

ฮาคุโร่รู้ว่าพ่อป่วยเป็นอะไรก็ตอนขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้ว เทโกะบอกว่าเป็นเนื้องอกในสมอง เขารู้เพียงว่ามะเร็งเป็นโรคร้าย แต่พอรู้ว่ามันเกิดขึ้นในสมองก็ตกใจมาก นึกถึงภาพพ่อกุมขมับแล้วก็รู้สึกกลัวจนขนลุก

จำได้ว่าอาการป่วยของพ่อเริ่มแสดงอาการตอนฮาคุโร่อายุสองขวบ พ่อบ่นปวดศีรษะบ่อย เทโกะจึงพาไปตรวจร่างกายอย่างละเอียดที่โรงพยาบาล ที่ทำงานอยู่และก็เจอเนื้อร้าย หน้าซ้ายยังอยู่ในตำแหน่งที่ผ่าตัดได้ยาก คุณหมอจึงบอกว่า “ขอให้ช่วยกันคิดว่าทำอะไรคนไข้ถึงจะใช้เวลาที่เหลืออย่างมีความสุข” แปลว่าอาการของโรคนั้นเกินมือหมอไปเสียแล้ว

หมายความว่าคาซึคิโยะในความทรงจำของฮาคุโร่ใช้ชีวิตโดยตระหนักถึงความตายของตนเองทุกวัน ส่วนเทโกะก็เช่นเดียวกัน สามีกจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่แปลก แต่ตอนอยู่กับพ่อแม่ ฮาคุโร่ไม่เคยรู้สึกถึงความหดหู่เลย ตัวคาซึคิโยะกับเทโกะคงพยายามใช้เวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดกับครอบครัวอย่างมีความสุข แม้แต่ปัจจุบัน พอคิดถึงเรื่องนี้ทีไรฮาคุโร่ก็รู้สึกปวดใจทุกครั้ง และอับอายที่ตนเองไม่รู้อะไรเลย

จิตรกรยากจนไม่มีมรดกเหลือไว้มากมายนัก มีเพียงภาพขายไม่ออกหลายใบเก็บไว้ในตู้ นานๆ ที่ฮาคุโร่จะเอาภาพพวกนั้นออกมาดู เป็นภาพวาดหุ่นนิ่งที่ถูกวาดด้วยฝีแปรงอย่างบรรจง น่าเสียดายที่ไม่มีผลงานใดชิ้นคลอนหัวใจสักชิ้นเดียว มีเพียงภาพสุดท้ายที่พ่อวาดไม่เสร็จเหลือเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ

เทโกะเล่าว่า คาซึคิโยะเริ่มวาดภาพนั้นตอนเป็นเนื้องอกในสมองได้สองปีแล้ว ทั้งๆ ที่เคยถนัดวาดภาพหุ่นนิ่งมาตลอดแท้ๆ แต่จู่ๆ ก็เริ่มวาดภาพแอบสแตรกต์ขึ้นมา เทโกะบอกว่าไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

“พอรู้ตัวว่าจะตายก็เกิดปี๋ใจเดียวขึ้นมาจัง เห็นอย่างนั้นแต่อย่าง

น้อยเขาก็เป็นศิลปิน คงจะอยากวาดภาพที่ต่างจากผลงานเดิมๆ ของตัวเองก่อนตาย”

ฮาคุโร่เล่าเรื่องที่คาซึคิโยะพูดว่าวาดภาพที่ตัวเองไม่รู้จักและอาจูกุพระเจ้าสั่งให้วาด แม่พยักหน้าก่อนตอบว่าคงจะเป็นอย่างนั้น

แม้พ่อจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ชีวิตความเป็นอยู่ของบ้านเทชิมะก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก เดิมทีเทโกะเป็นฝ่ายหาเงินจนเจือครอบครัวอยู่แล้ว พอสมาชิกลดลงหนึ่งคน ภาระทางการเงินก็ลดลงด้วย ทำให้ฮาคุโร่ไม่เคยรู้สึกขัดสนเลย

ระหว่างเทโกะไปทำงาน ฮาคุโร่จะถูกพาไปฝากไว้ที่บ้านคุณน้ำซึ่งอยู่ในละแวกเดียวกัน น้ำชื่อจุนโกะ เป็นแม่บ้านเต็มตัวไม่เหมือนพี่สาวอาศัยอยู่ในบ้านเดียวหลังเล็กสไตล์ญี่ปุ่นแท้ จุนโกะแต่งงานก่อนเทโกะสามีภรรยาเทชิมะเลือกบ้านอยู่ใกล้ครอบครัวน้องสาว ก็เพราะเทโกะคิดว่า ‘แบบนี้สะดวกกว่าหลายๆ อย่าง’ สองพี่น้องสนิทกันมานานตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว หลังจากที่ได้แต่งงานแล้วก็ยังไปมาหาสู่กันประจำ รูปฮาคุโร่ตอนแบเบาะหลายใบถ่ายที่บ้านน้ำ ครอบครัวจุนโกะไม่มีลูก ทั้งคู่จึงเอ็นดูฮาคุโร่

ฮาคุโร่ไม่ได้รังเกียจการอยู่บ้านน้ำ เขาอยากกินเค้กและคุกกี้ฝีมือน้ำถึงขั้นรีบวิ่งกลับจากโรงเรียน

เคนโซ สามีจุนโกะเป็น ‘อาจารย์มหาวิทยาลัย’ แต่ฮาคุโร่ไม่เคยรู้ว่าสอนวิชาอะไร กว่าจะรู้ว่าเขาสอนวิชาคณิตศาสตร์ก็อยู่ชั้นมัธยมต้นแล้ว เขาเป็นชายร่างเล็ก ไร้ผมยาว

เคนโซไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่นานๆ พอได้เจอกันเขาก็จะช่วยสอนฮาคุโร่หลายเรื่อง อย่างถ้าห้องหนึ่งมีเด็กนักเรียนสี่สิบคน ในห้องนั้นจะมีคนเกิดวันเดียวกันสักสองคู่ก็ไม่แปลก เรื่องนี้น้ำเคนโซเป็นคนสอน เขาไม่อยากจะลองตรวจสอบดู ก็พบว่าเป็นอย่างนั้นจริง ห้องเรียนตอนฮาคุโร่อยู่

ชั้นประถมหนึ่งมีคนเกิดวันเดียวกันตั้งสามคู่

“เซนส์ของมนุษย์เชื่อไม่ได้ อายาริเล่นพนันเด็ดขาด ถึงจะตั้งใจเอาชนะขนาดไหน แต่ยิ่งเล่นก็ยิ่งแพ้”

เคนโซสอนพลางตี๋มเปียร์รี่ห่อโปรด ได้ยินว่าสมัยคาซึคิโยะยังแข็งแรงอยู่ก็เป็นเพื่อนตี๋มที่ดี

นอกจากครอบครัวคุณน้ำ อีกคนที่เขาเจอบ่อยคือคุณยายที่บ้านเกิดเทโกะ คุณยายอาศัยอยู่ลำพังที่เมืองโคอิซึมิทางโตเกียวตะวันตกดูแลหลานคนแรกเป็นอย่างดี ฮาคูโร่เคยยิงปืนอัดลมใส่ประตูบานเลื่อนและประตูกระจาดำกันห้องเป็นรูพุน รวมทั้งยิงเครื่องบูชาบนหิ้งพระกระจัดกระจาย แต่คุณยายก็ไม่ดุตำ แคเตือนว่าห้ามยิงคนเท่านั้น

เนื่องจากพ่อแม่คาซึคิโยะเสียชีวิตเร็ว พวกเขาจึงแทบไม่ข้องเกี่ยวกับญาติฝ่ายพ่อเลย “ญาติฝ่ายโน้นคงกลัวว่ามายุ่งกับครอบครัวแม่เลี้ยงเดียว อย่างเราโดยไม่ระวังตัวแล้วจะโดนขอยืมเงินมั่ง” เทโกะเคยพูดกับจุนโกะเช่นนั้น

ตั้งแต่สูญเสียพ่อ ชีวิตของฮาคูโร่ก็ยังเป็นเหมือนเดิม เขาใช้ชีวิตต่อไปโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ความโศกเศร้าบรรเทาลงโดยไม่ทันรู้ตัว คิดถึงพ่อน้อยลง คิดกระทั่งว่าตัวเองอาจไม่ได้เสียใจมากตั้งแต่แรกแล้ว

วันหนึ่งพอไปบ้านยายตามปกติก็ได้ชุดใหม่ที่ถูกเตรียมเอาไว้ให้ เสื้อผ้าทั้งชุดประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขาสั้นสีเทา และแจ็กเก็ตสีน้ำเงินเข้มที่สมัยนี้เรียกว่า ‘ชุดสไตล์นักเรียนเตรียมสอบ’ นั่นเอง

และเสื้อผ้าชุดนั้นก็ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อ ‘การสอบสัมภาษณ์’ จริงๆ

พอใส่ชุดใหม่รอ เทโกะก็มารับตอนเย็น เห็นการแต่งตัวของแม่แล้ว ฮาคูโร่ตกใจเล็กน้อย ปกติแม่จะชอบใส่กางเกงยีนส์แต่กลับสวมกระโปรง ผมูกเช็ดเป็นทรงสวยงามจากร้านเสริมสวย ใบหน้าที่บรจแต่งแต้มเครื่องสำอางเด็กลงหลายปี

“คืนนี้จะไปกินข้าวข้างนอกจ๊ะ” เทโกะบอกหลังจากออกจากบ้านคุณยาย

“ราเม็งหรือ” ฮาคูโร่ถาม เพราะเวลากินข้าวนอกบ้านมักจะเป็นราเม็งไม่กี่เนื้ออย่าง

“เปล่าจ๊ะ จะได้กินอาหารอร่อยๆ หลายอย่างเลย”

แล้วก็ แม่พูดต่อ

“จะมีคนมาด้วยอีกคน ฮาคูโร่ยังไม่รู้จักแต่ไม่ต้องกังวลนะ แค่ออกทักทายให้เรียบร้อยนะจ๊ะ”

“เพื่อนแม่หรือ”

อืม เทโกะกลบเกลื่อน

“ไม่เชิงนะ แต่วันนี้เอาเป็นแบบนั้นแล้วกัน”

แล้วพูดต่อสั้นๆ ว่า เขาเป็นผู้ชายจ๊ะ

ได้ยินแล้วฮาคูโร่ก็เกิดความกังวลขึ้นมา รู้สึกเหมือนเกมที่เล่นจนคุ้นชินแล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนกฎเล่นใหม่กลางคัน ความกระวนกระวายแผ่ซ่านในอก สันหรณิใจอย่างบอกไม่ถูกว่าเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นวันนี้ หลังจากนั้นจะทำให้ชีวิตของตัวเองต้องเปลี่ยนไป

ร้านอาหารที่แม่พามาเป็นร้านที่มีความโอเอียง พื้นถูกขัดจนเป็นเงา วั็บ โต๊ะที่ปูผ้าคลุมสีขาวมีแจกันดอกไม้ประดับไว้ แต่ละโต๊ะมีพวกผู้ใหญ่ดูภูมิฐานนั่งอยู่ พูดคุยกันอย่างออกรสด้วยสีหน้าอ่อนโยน ฮาคูโร่ประเมินด้วยสายตาว่าพวกเขาเป็น ‘เศรษฐี’ ที่นี่เป็นร้านสำหรับพวกคนรวย

แน่นอนว่าฮาคูโร่เข้าร้านหรูแบบนี้เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมา เขาย่อมตามหลังแม่ซึ่งถูกพนักงานพาไปที่โต๊ะ

ทั้งคู่ถูกพาไปยังห้องที่แยกจากโต๊ะลูกค้าอื่น หรือก็คือห้องส่วนตัว ที่นั่นมีผู้ชายคนหนึ่งรออยู่ เขาสวมชุดสูทโทนสีดำ รูปร่างกำยำ เขาลุกยืนแล้วส่งยิ้มอ่อนโยนให้ฮาคูโร่ ทักทายว่าสวัสดี

สวัสดีครับ ฮาคูโร่ตอบแต่ไม่กลัสนบตา

จำไม่ได้ว่าคืนนั้นกินอะไร เทโกะเล่าว่าเป็นอาหารฝรั่งเศส ส่วนฮาคูโร่เป็นเมนูพิเศษสำหรับเด็ก แต่เขาจำไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย ที่จำได้ก็มีแค่ชายหนุ่มถามเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับฮาคูโร่ แล้วเทโกะก็ตอบคำถามเหล่านั้นไม่ลื อีกเรื่องที่แจ่มชัดในความทรงจำคือ สีน้าแม่แฝงความตื่นเต้นแต่เบิกบาน ดวงตาแม่เป็นประกาย ริมฝีปากยิ้มอย่างสุขใจ ผิดกับปกติเป็นคนละคน

ชายคนนั้นบอกว่าชื่อคุณยางามิ ส่วนชื่อตัวต่อนั้นไม่ได้บอกหลายวันหลังจากนั้น ฮาคูโร่กลับจากโรงเรียนไปบ้านคุณน้าตามปกติ ขณะนั่งกัดเค้กชิฟฟอนที่คุณน้าทำ จุนโกะก็ถามว่า “วันก่อนเป็นยังไงบ้าง”

เขางงว่าเรื่องอะไร น้ำจึงถามต่อ

“ไปกินข้าวกับคุณยางามิใช่ไหมล่ะ สนุกไหม”

“น้ำรู้จักเขาหรือครับ”

“เคยเจอหนึ่งนะ แล้ว เป็นไง สนุกไหม”

ฮาคูโร่ส่ายหน้า “ไม่เห็นสนุกเลย ผู้ใหญ่สองคนเอาแต่คุยกันเอง”

จุนโกะหัวเราะร่วน

“เหรอก ฮาคูจังคงเบื่อแย่” ว่าแล้วก็ตีหน้าจริงจังถามต่อ “คิดยังไงกับคุณยางามิ”

“คิดยังไงนี่หมายความว่าไง”

“หมายถึงชอบหรือไม่ชอบ”

“ไม่รู้สิ เพิ่งเคยเจอคนเดียว”

“เหรอก แต่ไม่คิดว่าเป็นคนไม่ดีใช่ไหมล่ะ ดูใจดีออก”

เห็นชัดว่าน้ารอฟังคำตอบรับเอาไว้อยู่แล้ว แต่ฮาคูโร่ก็ยังยืนกรานว่าไม่เข้าใจ เพราะเขาไม่เข้าใจจริงๆ

หลังจากนั้นไม่นานก็มีโอกาสกินข้าวกับคุณยามาอีก คราวนี้เป็น
เนื้อย่าง ฮาคูโร่จึงสวมชุดธรรมดา เทโกะก็ไม่ต้องถอดไปเช็ดผมที่ร้านเสริม
สวย แต่แต่งหน้าด้วยโทนสดใสกว่าปกติและสวมกระโปรงเหมือนคราวที่แล้ว
คุณยามามีใส่สูทเหมือนครั้งก่อน แต่ไม่ผูกเนกไท เขาถอดเสื้อนอก
พับแขนเสื้อขีดขาว และย่างเนื้อให้ฮาคูโร่กับเทโกะ

“ชอบเนื้อที่โคจรลื่นนะ กินเยอะๆ นะ อย่างสุกเกินไปดี เอ้า ชื่นนี้สุก
แล้ว” เขาคีบเนื้อย่างใส่จานฮาคูโร่

เนื้อย่างเป็นอาหารโปรด ฮาคูโร่ตั้งหน้าตั้งตากิน เพราะคิดว่ายังไม
พวกผู้ใหญ่ก็คุยกันเองตามสะดวกอยู่แล้ว

แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น ฮาคูโร่คง คุณยามามิชวนคุย “รู้สึกจะชอบ
โคโตะคาเซะสินะ”

เขาชะงักมือที่กำลังคีบเนื้อที่โคจรเข้าปาก และมองหน้าคุณยามา
กลับ ทำไมเขาถึงรู้เรื่องนี้ แม้คงจะเป็นคนบอกแต่ทำไมถึงพูดเรื่องนั้นขึ้น
มาตอนนี้ ฮาคูโร่เตรียมรับมือขณะพยักหน้าเบาๆ

โคโตะคาเซะ โกคิ เป็นนักซูโม่อาชีพ ทำไม้ตายคือย่อตัวทำท่า
‘กาบุริโยริ’ เขาใช้ทำนั้นเป็นหลักไต่ขึ้นมาถึงชั้นโอเซกิ* ฮาคูโร่เริ่มเป็นแฟน
คลับเขาเพราะคิดว่าชื่อเล่น ‘เปโกะจัง’ ตลกดี แต่พอเรียนรู้หลายๆ เรื่อง
และเห็นเขาอดทนฝ่าฟันอาการบาดเจ็บครั้งแล้วครั้งเล่าก็ยิ่งอยากเชียร์มาก
ขึ้นอีก

“คราวหน้าไปดูซูโม่กันไหม เซียร์โคโตะคาเซะตรงมาลีเซกิ”

ช่วงนั้นเขาเพิ่งจะรู้จักคำว่ามาลีเซกิ หมายถึงที่นั่งผู้ชมรอบสังเวียน

* ท่าพื้นฐานของซูโม่ เป็นการดึงผ้าเตี่ยวของคู่แข่งเข้าหาตัวแล้วใช้ลำตัวดันคู่แข่งออกนอก
เขตเชือกของสังเวียน

** ระดับชั้นของนักซูโม่ ชั้นสูงสุดก็คือ โยโกสึนะ ถัดมาคือ โอเซกิ ตามด้วย เซกิวากิ โคมุสุบิ
มาเอกาชิระ และอื่นๆ

ไม่ได้เป็นก้านี่ง แต่เป็นที่นั่งปูเบาะในที่กันสั่นเสียว เวลาผลการแข่งไม่ได้
ดังใจก็เอาเบาะรองนั่งนั่นแหละเขี่ยงใส่สังเวียน

“จองที่นั่งได้หรือ เห็นว่าฮิตมาก จองไม่ค่อยได้กัน” เทโกะถาม

“ขอรับรองรู้จักได้ ว่าไป ไปดูกันไหม” คุณยามามิถามฮาคุโรอีกรอบ
ฮาคุโรมองเทโกะ เขาไม่เคยดูการแข่งขันไม่กับตา อยากดูแต่ก็คิดใน
ใจว่าตอบไปตามตรงจะดีหรือ

“อยากไปไหม” เทโกะถาม น้ำเสียงนั้นแฝงนัยว่าตอบตามตรงได้เลย

ฮื่อ ฮาคุโรตอบรับ ได้ยินดังนั้นคุณยามามิก็พูดว่า ดีละ เป็นอันตกลง

“รีบหาตัวเลยดีกว่า เป็นเวลาเหมาะสมเลย ฮาคุโรคงรู้แล้วว่าอีกไม่
นานสนามกีฬาแห่งชาติเรียวกอกจะถูกสร้างใหม่เร็วๆ นี้ ฉะนั้นอยากไปดูสนาม
แข่งตอนนี้สักครั้ง เห็นอย่างนี้ฉันก็เป็นแฟนหมูไม่ตัวยงนะ”

“ชอบใครหรือ” ฮาคุโรถาม นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาถามคำถามกับคุณ
ยามามิ

“เมื่อก่อนชอบคิตาโนะอุมิ แต่เริ่มเปลี่ยนใจแล้ว” คุณยามามิเอียง
คอ “เพราะความแข็งแกร่งน่าเกรงขามหายไป ตอนนี้เป็นจิโยะโนะฟูจิ
เขาแข็งแกร่งมากเลยนะ และจะยิ่งแกร่งขึ้นอีก”

เมื่อได้ยินว่าเขาชอบจิโยะโนะฟูจิ ในใจของฮาคุโรเริ่มรู้สึกไม่ชอบใจ
ขึ้นมา เพราะโคโตะคาเซะสู้จิโยะโนะฟูจิไม่ได้ ไม่เคยเห็นเขาชนะใครได้
สักครั้ง

แม้จะคิดอย่างนั้น แต่ก็ความจริงว่าฮาคุโรเริ่มเปิดใจให้คุณ
ยามามิบ้างแล้ว

ประสบการณ์ชมการแข่งขันหมู่อำชีพครั้งแรกเปี่ยมด้วยความตื่นเต้น
คุณยามามิเป็นแฟนหมูไม่ตัวยง สอนฮาคุโรหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่อง
การแข่งขันรอบที่โคโตะคาเซะ อาจารย์ของโคโตะคาเซะ เอาชนะคิตะโนะฟูจิ
อาจารย์ของจิโยะโนะฟูจิโดยใช้ท่าตันลำคอก่อนอกสังเวียน และได้เลื่อน

ชั้นเป็นโยโกสึนะ ทำให้ฮาคุโร่ที่แค้นจิโยะโนะพุจิรู้สึกดีขึ้นมา แน่แน่นอนว่า คุณยางามิเตรียมเรื่องนั้นมาแล้วก็คงเพราะอยากเอาใจเขา

หลังจากนั้นฮาคุโร่กับเทโกะก็เจอคุณยางามิเป็นระยะ ชื่อเต็มของคุณยางามิคือ ยางามิ ยาสึฮารุ ฮาคุโร่เคยได้ยินเทโกะเรียกเขาว่าคุณยาสึฮารุ หลายครั้ง

ดูการแข่งขันโมเออาชีพนุกดี แต่ฮาคุโร่จะรู้สึกเบื่อถ้าเป็นการพาไปกินข้าวอย่างเดียว ทั้งคู่คงจะสังเกตเห็นจึงพาฮาคุโร่ไปเที่ยวเทศกาลดอกไม้ไฟ หรือดูการแข่งขันเบสบอลอาชีพอัยขึ้น ประสบการณ์เหล่านั้นก็แปลกใหม่ดี แต่สถานที่ที่ประทับใจฮาคุโร่อย่างมากคือโตเกียวดิสนีย์แลนด์ ว่ากันว่าสมัยนั้นหาตัวยากมาก แต่คุณยางามิซึกแซ็กจนได้ตัวสำหรับสามคนมา

วันแรกที่โตเกียวดิสนีย์แลนด์ราวกับความฝัน สิ่งได้เห็น สิ่งที่ได้ยิน สิ่งสัมผัส ทุกสิ่งช่างวิเศษและงดงาม ความตกใจและประทับใจล้นปริ่ม ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องวันนั้นเขาจะตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไปหลายวัน

คุณยางามิสูดยอเลย เขาคิด

เทโกะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจลูกชาย คืบหนึ่งหลังกินข้าวเย็นจึงเอ่ยว่า “มีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย ฟังแม่หน่อยนะ”

“พ่อตายไปสามปีแล้ว จากนั้นฮาคุโร่ก็อยู่กับแม่สองคนมาตลอด มีเรื่องทุกซึกอะไรไหมลูก”

ฮาคุโร่เอียงคอ ลองคิดดูแล้วเขาก็ไม่ได้มีเรื่องทุกซึกอะไร

“เพื่อนๆ เขามีคุณพ่อกันไซ้ใหม่ล่ะ เห็นแล้วอิจฉาบ้างหรือเปล่า”

เขาสิ้นศรัทธาเสีย ไม่ได้โกหก ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีพ่อ เคยมีแต่เสียชีวิตแล้วต่างหาก

เทโกะก็ม่น้ำลงครั้งหนึ่งก่อนที่จะเงยหน้าอีกครั้ง

“เมื่ออยากให้คุณยางามิมาเป็นพ่อของลูก คุณยางามิบอกว่าถ้าไม่

รังเกียจเขาก็อยากเป็น พุดตามตรงคือแม่กับคุณยายามิอยากเป็นครอบครัวเดียวกันจะ แต่ถ้าฮาคุโร่ไม่ชอบ แม่จะยอมแพ้ ไม่อยากฝืนใจลูก”

ว่าไงจ๊ะ แม่ถาม สายตาจริงจังจนเขาถึงกับผงะ

ฮาคุโร่ไม่ตอบ เทโกะจึงยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

“พุดเรื่องแบบนี้กะทันหันคงลำบากใจแย่ ขอโทษนะ วันนี้ยังไม่ต้องตอบหรอก ค่อยๆ คิดไปก็ได้” และพยายามตัดบทสนทนาให้จบลงแค่นั้น

ผม ฮาคุโร่เอ๋ย “ผม...ยอม”

เอ๊ะ เทโกะเบิกตาเล็กน้อย เขาสบตาแม่ก่อนพุดต่อ

“แปลว่าแม่กับคุณยายามิจะแต่งงานกันใช่ใหม”

“ใช่จ๊ะ...”

“งั้นก็ได้ แม่ชอบคุณยายามินี้ จะแต่งงานกันก็ได้”

เทโกะก้มหน้าเล็กน้อย ซ้อนตามอง “จะดีหรือ”

“ฮือ ผมว่าคุณยายามิเป็นคนดี”

ฮาคุโร่รู้ว่ามียหลายเสียงจะแนะนำให้เทโกะแต่งงานใหม่ อย่างในงานรวมญาติ มีหลายคนพุดออกมาตามตรง ญาติบางคนถึงกับพุดเสียงดังว่า เลิกยึดติดกับจิตรกรไส้แห้งเถอะ

ตอนนั้นเทโกะอายุสามสิบกลางๆ แล้ว แม่จะเป็นแม่คนหนึ่ง แต่สังคมก็มองว่าการที่เธอจะคิดแต่งงานใหม่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ฮาคุโร่เองก็รู้ และเข้าใจความหมายที่คุณยายามิมาพบบ่อยๆ ตั้งนานแล้ว

เทโกะเฝือกอดฮาคุโร่ เขาตกใจเพราะไม่เคยถูกแม่กอดมาก่อน

ชอบคุณจ๊ะ เทโกะเค้นเสียง

“แม่จะไม่ทำให้ฮาคุโร่ต้องลำบากใจเด็ดขาด จะทำให้ลูกมีความสุขแม่สัญญา” วงแขนโอบรอบตัวลูกชายแน่น

แม้จะถูกแม่สวมกอดอยู่แต่ฮาคุโร่ก็ยังไม่รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเท่าไร แม่จะแต่งงาน จะเป็นเจ้าสาวของใครบางคน ชีวิตที่เคยมี

กันสองคนจะกลายเป็นสามคน เหมือนอยู่ในโลกแห่งจินตนาการมากกว่า
ได้กลิ่นหอมๆ จากต้นคอเทโกะ ไม่ใช่กลิ่นแชมพูหรือสบู่ที่คุ้นเคย
พอรู้ว่าเป็นกลิ่นนั้นหอม เขาก็ตระหนักว่าแม่ไม่ใช่ของเขาคงคนเดียวอีกต่อไป
หลังจากนั้นไม่นาน ฮาคูโร่ก็สวมชุดเดียวกับวันที่เจอคุณยางามิครั้งแรก
อีกครั้ง เพราะอย่างนั้นเขาจึงรู้ว่าคราวนี้จะไปสถานที่ที่ต้องรักษา
มารยาท และคิดว่าไม่อยากไปร้านอาหารฝรั่งเศสเลย ทั้งน่าเบื่อและต้อง
นั่งตัวเกร็งจนปวดเมื่อยไปหมด

เทโกะทำตัวแปลกๆ ตั้งแต่เช้า ไม่เพียงแค่วางแต่หน้า ยังลอง
ชุดหน้ากระจกหลายรอบ พอหยุดมือก็ต้องจ้องเงาเหมือนคิดคำทักทายใคร
บางคน

ถึงเวลาคุณยางามิก็มารับ เขาขับรถยนต์คันใหญ่สีขาวที่ฮาคูโร่เพิ่ง
เคยเห็น ดูเหมือนจะเรียกว่าเมอร์เซเดส-เบนซ์ ฮาคูโร่ล้มตัวลงนอน สลับ
กับแต่งตัวเล่นบนเบาะหลังกว้างขวาง ส่วนเทโกะนั่งข้างคนขับ

ไม่รู้วารถยนต์วิ่งมาไกลแค่ไหน รู้สึกตัวอีกทีก็เข้าย่านที่พักอาศัยแล้ว
เห็นบ้านสวยงามตั้งเรียงรายอยู่บนเนินเขาหลายลูก

มีอาคารเด่นสะดุดตาหลังหนึ่ง ไม่ใช่ ‘บ้าน ’ เหมือนที่ฮาคูโร่คิด
‘บ้าน ’ น่าจะเหมือนบ้านที่ฮาคูโร่อาศัยอยู่ มีขนาดเล็กกะทัดรัดกว่านี้ แต่
ที่นี่ไม่ใช่ ประตูทางเข้ากว้างขวางขนาดที่รถสามารถขับเข้าไปได้ รอบตัว
บ้านมีกำแพงสูงล้อมรอบ ขับรถวนอยู่ในถนนโรยก้อนกรวดเข้ามาจนเจอ
ประตูเข้าคฤหาสน์ หน้าประตูมีชายสวมชุดสีดำยืนอยู่

คุณยางามิเอ่ยเชิญ พวกฮาคูโร่จึงลงจากรถ

“ยินดีต้อนรับกลับครับ” ชายหนุ่มชุดดำโค้งมัสรีระให้คุณยางามิ

“เอารถไปจอดที่”

“ครับท่าน” รับกฎแน่แล้วชายชุดดำก้าวขึ้นรถเมอร์เซเดส-เบนซ์

ตอนนั้นเองที่ฮาคูโร่รู้เป็นครั้งแรกว่าที่นี่คือบ้านคุณยางามิ เหลือเชื่อ

คนของคฤหาสน์หรูขนาดนี้จะเป็นครอบครัวเดียวกับพวกเขาหรือ

คุณยามินำทางเข้าไปในอาคาร เจอโซนถอดรองเท้าซึ่งกว้างขนาด
เล่นดอตจ๊อบอลได้สบาย ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องกว้างขนาดนี้

ห้องแรกที่ถูกพาไปคือห้องที่มีโต๊ะตัวใหญ่หมี่มาตั้งตรงกลางห้อง มี
โซฟาหนังสีดำตั้งล้อมโต๊ะ ห้องนั้นหันหน้าเข้าหาสวน เปิดประตูกระจกเดิน
ออกไปที่สวนได้เลย

ฮาคุโร่คุง คุณยามิเรียก “ช่วยรอตงนี่แป๊บหนึ่งนะ”

ฮาคุโรมองแม่อย่างงุนงง

“แม่จะไปทักทายพ่อแม่ของคุณยามิก่อน รอได้ใช่ไหมจ๊ะ”

เทโกะสั่ง ฮาคุโร่พยักหน้า

หลังจากที่ทั้งสองคนออกไปแล้ว ฮาคุโร่นั่งบนโซฟาแล้วมองรอบ
ห้อง โต๊ะตัวยักษ์ทำด้วยหินอ่อนสีครีม บนผ้าปูโต๊ะลายลูกไม้ที่มีเขียนหรี
คริสต์และตลับใส่บุหรี่วางอยู่ ภาพทิวทัศน์เขวนผั่งคงเป็นฝีมือจิตรกร
ชื่อดัง ดูไปแล้วจึงคิดว่าไม่แต่ต้องแจ่มและถ้วยชาที่วางประดับบนชั้น
น่าจะดีกว่า

ระหว่างที่คิดอย่างนั้นพลางจ้องมองไปที่ฝาผนัง ก็เห็นอะไรบางอย่าง
ขยับอยู่ที่ปลายสายตา ฮาคุโร่หันมองทางสวนแล้วถึงกับสะดุ้งตกใจ เพราะ
มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ น่าจะแก่กว่าฮาคุโร่สองสามปี รูปร่างผอมสูงแต่
สายตาแหลมคมชวนให้นึกถึงสัตว์ป่าแสนปราดเปรียว

เด็กหนุ่มพยายามเปิดประตูกระจก แต่ตัวล็อกกันหอยขัดไว้จึงเปิด
ไม่ออก พอรู้ว่าประตูล็อก เขาจึงมองมาทางฮาคุโร่แล้วชี้ตัวล็อกราวกับจะ
สั่งให้รีบๆ เปิด

ฮาคุโร่เดินไปใกล้ประตูและปลดล็อกออก แล้วเด็กหนุ่มก็กระซก
เปิดประตู ถอดรองเท้าเดินเข้ามาแล้วหย่อนก้นลงโซฟาอย่างคุ้นเคย มอง
ฮาคุโร่หัวจรดเท้าหลายครั้ง

อะ อะ เขาหัวเราะเหมือนเยาะเย้ย ตามด้วยคำพุดดูแคลน

“เป็นคนจนอย่างที่คุณคิดว่าจริงด้วยอะ”

ฮาคุโรจ้องอย่างโมโห แต่อีกฝ่ายไม่ลดละ

“นี่คงเจียดเงินไปซื้อเสื้อผ้าแบบนี้มาได้ชุดหนึ่งสินะ เห้ยชะมัดพวกคนจน”

มือของฮาคุโรทั้งสองข้างกำหมัดแน่น เขาไม่เคยต่อยคน แต่อยากชดไ้คนหยาบคายนี้สักหมัด

“นั่งสิ เกะกะลูกตา”

ฮาคุโรยื่นเฉยเพราะเกลียดการทำตามคำสั่ง “ไม่อยากรั้งรออะ จั๊นยืนไป” เด็กหนุ่มพุด

จะทำตามที่เขาพุดก็หงุดหงิดจึงนั่งลงตรงโซฟาข้างๆ เด็กหนุ่มพ่นหัวเราะออกจกมุกดังหึๆ ราวกับผู้ชนะ

“แม่นายเก่งนี่”

ฮาคุโรกะพริบตาปริบๆ ไม่รู้เขาพุดเรื่องอะไร “เรื่องคุณยาสีฮารุเง” อีกฝ่ายพุดต่อ

“จะแต่งงานใหม่ล่ะ เก่งนี่ เป็นลูกชายที่จะสืบทอดคฤหาสน์หลังนี้เชียวนะ มีกินมีใช้สบายตลอดชีวิต”

“รวยขนาดนั้นเลยหรือ”

ได้ยินฮาคุโรถาม อีกฝ่ายระเบิดหัวเราะ

“นายโง่หรือเปล่า ถ้าไม่มีเงินจะอยู่บ้านใหญ่โตขนาดนี้ได้ไงเล่า ถึงจะพุดอย่างนั้นแต่คนสร้างไม่ใช่คุณยาสีฮารุหรอก”

“แล้วใครสร้างล่ะ”

“เรื่องนั้นเดี๋ยวกู้” เด็กหนุ่มยิ้มมุมปาก

ประตูเปิด คุณยามาโมโตะหน้าเข้ามา พอสังเกตเห็นเด็กหนุ่มก็ทำหน้าตกใจเล็กน้อย

“อะไรกัน เข้ามาทางสวนหรือ”

“ใช่ ผิดด้วยหรือ”

“ไม่ได้ว่าสักหน่อย ทั้งสองคนคุยอะไรกัน” คุณยางามิมองหน้า
เด็กหนุ่มกับฮาคุไรสลับกัน

“เปล่านี้” ว่าแล้วเด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน เปิดประตูกระจก สวมรองเท้า
กีฬา เดินตัดสวนไปโดยไม่หันมามองพวกฮาคุไรอีก

“ใคร” ฮาคุไรถามคุณยางามิ

“อืม...เด็กที่เป็นญาตินะ อีกหน่อยก็รู้จัก”

“หืม”

“ว่าแต่มาด้วยกันหน่อยได้ไหม มีคนอยากแนะนำนะ”

“คนที่สร้างบ้านหลังนี้หรือ”

คุณยางามิเลิกคิ้วด้วยความตกใจก่อนพยักหน้าช้าๆ “ใช่”

“คุณพ่อของคุณยางามิหรือ”

“กับแม่ด้วย”

ไปเถอะ ว่าแล้วคุณยางามิเปิดประตู

ห้องญี่ปุ่นขนาดใหญ่คล้ายฉากในละครย้อนยุค ฮาคุไรนั่งข้างเทโกะ
ฝั่งตรงข้ามพ่อแม่ของคุณยางามิ คุณพ่อเป็นชายชราไว้หนวดสีขาว สวม
กิโมโนสีน้ำตาล ส่วนคุณแม่สวมชุดสีม่วงอ่อน

ชายชรากอดอก จดจ้องฮาคุไรก่อนถามว่า “ชื่ออะไร”

“เทชิมะ ฮาคุไรครับ”

“ฮาคุไรคงชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด”

ฮาคุไรเงียบเพราะตอบไม่ถูก ชายชราผุดยิ้มบาง

“ไม่ชอบเรียนหนังสือหรือ”

ถูกอย่างที่เขาว่า ฮาคุไรพยักหน้า ชายชราหัวเราะเบาๆ

“ชื่อสัตย์ดี จินขอถามอีกข้อ ตอนนี้อ้าฝืนเป็นจริงได้หนึ่งเรื่อง อยาก

ขออะไร” ชายชราจึงเด็กชายรากับจะสะกดเขาเอาไว้

ไม่ใช่แค่เขา แต่ทั้งภรรยาเขา ลูกชายเขาหรือคุณยายงามิ และเทโกะ ล้วนจับจ้องมาที่ฮาคุโร่ แต่ความรู้สึกนึกคิดที่สะท้อนในดวงตาแตกต่างกัน อย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะแววตากังวลของเทโกะทำให้ฮาคุโร่ตัดสินใจ แน่วแน่

ถ้าแม่ เขาเกริ่นก่อนพูดต่อ “ไม่โดนทุกคนเกลียดคงดีครับ”

ผู้ที่ทำหน้าตกใจคือภรรยาของชายชรา ชายชราเบิกตาโตเล็กน้อย ก่อนมองเทโกะ “ท่าจะสั่งสอนมาดี”

คำพูดนั้นฟังไม่เหมือนคำชมแม้แต่น้อย แต่เทโกะค้อมศีรษะกล่าวว่า
คำขอบคุณ

การสัมภาษณ์จบเพียงเท่านั้น คุณยายงามิขับรถไปส่งฮาคุโร่กับเทโกะ ที่บ้านเหมือนตอนขามา แต่ภายในรถเบนซ์สีขาวเงียบกริบ

หลังจากนั้นราวสองเดือน เทโกะและฮาคุโร่ก็ย้ายเข้ามาอยู่ในแมนชั่นที่คุณยายงามิซื้อ ความจริงแล้วที่ผ่านมาคุณยายงามิไม่ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตหลังนั้นแต่อาศัยอยู่ในแมนชั่นคนเดียวมาตลอด แต่แมนชั่นที่เคยอยู่แคบเกินไปที่จะอยู่กันสามคนเขาจึงซื้อห้องใหม่ซึ่งกว้างกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้ทำให้ฮาคุโร่ต้องย้ายโรงเรียน เขาไม่อยากจากลาเพื่อนร่วมชั้น แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เรียนข้ามเขตจึงจำเป็นต้องยอมรับ ที่น่าเสียดายยิ่งกว่านั้นคือแะบ้านยายตอนขากลับไม่ได้เหมือนก่อน “ฮาคุโร่อยู่ชั้นมัธยมสามแล้ว เฝ้าบ้านคนเดียวได้แล้วนะ” แม่พูดแบบนั้นเขาจึงได้แต่พยักหน้ารับ

ไม่มีการจัดพิธีแต่งงาน ฮาคุโร่ไม่รู้เหตุผล อาจเพราะไม่มีใครบอกให้แต่ง และทั้งสองคนก็คงไม่อยากจะจัดพิธีอะไรด้วย

ถึงอย่างนั้นตอนทักทายเพื่อนร่วมชั้นในโรงเรียนใหม่ เขาแนะนำตัวว่าชื่อยายงามิ ฮาคุโร่รู้สึกเหมือนกำลังโกหก รวากับว่าเป็นชื่อคนอื่นที่ไม่ใช่

ตนเอง

แต่สำหรับคนอื่นๆ ที่อยู่รอบตัว ฮาคูโร่ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากยางามิ ฮาคูโร่ เวลารับโทรศัพท์ เทโกะพูดอย่างเป็นธรรมชาติว่า “คะ ยางามิคะ” ป้ายชื่อหน้าประตูบ้านเขียนว่า ‘ยางามิ’ เพื่อนบ้านก็เรียกเทโกะว่า ‘คุณ ยางามิ’ แน่แน่นอนว่าที่โรงเรียนก็เรียกฮาคูโร่ว่า ‘ยางามิคุง’ เขาจำใจตอบรับคำเรียกนั้น

เป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด รู้สึกเหมือนกำลังเดินหลงผิดทาง อยากย้อนกลับเส้นทางเดิมเร็วๆ แต่ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร

ใช้เวลาไม่นานเขาก็ตระหนักว่าตัวเองนั้นไม่ใช่แค่หลงทาง แต่กำลังอยู่บนทางเดินที่ต่างไปและไม่สามารถออกจากทางนี้ได้อีกแล้ว

หลังอาศัยอยู่ในแมนชั่นใหม่ราวสามเดือน ฮาคูโร่กลับจากโรงเรียน เห็นเทโกะแต่งตัวเหมือนกับเพิ่งกลับจากข้างนอกมา เธอลาออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่อ่อนหน้านี้

กล่องซูริมิตั้งอยู่บนโต๊ะอาหาร เมื่อเห็นฮาคูโร่มอง เทโกะบอกว่า “กินได้จ๊ะ แต่ล้างมือก่อนนะ”

เขาล้างมือตามที่แม่บอกแล้วกินซูริมิต่างอย่างเอร็ดอร่อย เทโกะนั่งมองลูกกินขนมอยู่ข้างๆ อย่างเพิลิดเพิลิน

“แม่ไม่กินหรือ” ฮาคูโร่หยุดกิน

“แม่ไม่กินจ๊ะ ฮาคูโร่กินเท่าที่ต้องการได้เลย”

ไชโย เขาใช้มือที่ว่างอยู่คว้าชิ้นที่สองขณะยังกินชิ้นแรกไม่หมดดี

ฮาคูโร่ เทโกะเรียก “โรงเรียนสนุกไหม”

งั้นๆ แหละ ฮาคูโร่ตอบ “พอจะปรับตัวได้แล้ว”

เหอ เทโกะผุดยิ้มโล่งใจ จากนั้นทำหน้าที่จริงจัง “ขอพูดเรื่องสำคัญนะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงขมความรู้สึก

ฮาคูโร่ถือขนมทั้งสองชิ้นขณะหันมองแม่แล้วพยักหน้า

ปีหน้า เทโกะเอ่ย “บ้านเราจะมีกันสี่คนแล้ว ฝากด้วยนะจ๊ะ”

เอ๊ะ เขาอุทานออกมาโดยที่ไม่เข้าใจความหมาย เทโกะสังเกตเห็น
จึงจับท้องเบาๆ ก่อนพูดต่อ

“เพิ่มมาอีกคนจ๊ะ ฮาคูโร่จะมีน้องชายไม่ก็น้องสาวแล้ว”

ถึงอย่างนั้นฮาคูโร่ก็ยังไม่เข้าใจในทันที ได้แต่มองแม่ทำหน้าเขินอาย

3

เห็นสาวสวยสวมชุดสูทสีดำยืนตรงทางเข้า ฮาคูโร่ยึดตัวตรง ตะตะ
ตุกกระดาศสีแดงบนโต๊ะ นี่เป็นสัญญาณของฝ่ายเขา ส่วนสัญญาณของ
อีกฝ่ายคือสวมสูทสีดำ

แต่สาวงามในชุดสูทมองไปยังทิศทางตรงข้ามกับฮาคูโร่แล้วยิ้ม เดิน
ด้วยท่าที่เรียวไปหาชายวัยกลางคนแต่งกายลำลอง ยิ้มกริ่มกริ่มน่ารังเกียจ
ดูยังไงก็ไม่ใช่นัดเรื่องงาน นัดกับซุ้รักที่เลานจ์โรงแรมตั้งแต่ตอนกลางวัน
ของวันทำงานระอะ ฮาคูโร่จินตนาการไปไกลพลางก็รู้สึกไม่พอใจนัก

ในถ้วยกาแฟยังเหลือกาแฟอยู่อีกตั้งครึ่ง แต่บริกรสาวเดินผ่านมา
พอดีเขาจึงเรียกขอเติมให้เต็ม ร้านนี้เต็มกาแฟฟรี ไม่ดื่มคงขาดทุนแย่

พอมองไปที่นาฬิกาข้อมือก็เห็นว่าเลยเวลาห้าโมงเย็นไปแล้วเล็กน้อย
เกลียดคนไม่ตรงต่อเวลาซะมิด เขาคิดโดยไม่นึกถึงว่าตัวเองก็เคยทำ

เขานัดเจอภรรยาของอาคิตะ ผู้หญิงที่โทร.มาเมื่อกลางวัน เห็นว่า
ชื่อคาเอเดะ เขาลืมถามว่าเขียนด้วยอักษรคันจิ หรือฮิรากานะ หรือ
คาตากานะ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฮาคูโร่คิดทบทวน ไม่นึกว่าหมอนั้นจะแต่งงาน
แล้ว—

น้องชายเกิดตอนฮาคุโร่อายุเก้าขวบ เขารีบรุดไปโรงพยาบาลพร้อม จุนโกะกับเคนโซแบบไม่รู้เรื่องรู้ราว เพราะวันนั้นเขารอการติดต่ออยู่ที่บ้าน น้ำ มีเพียงยาสี่ฮารุมารอที่โรงพยาบาลก่อน ที่จริงเขาเป็นรองผู้อำนวยการ โรงพยาบาลแห่งนั้น ฮาคุโร่รู้ภายหลังว่าเขาเชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยา

เทโกะอยู่ห้องพิเศษของโรงพยาบาล แล้วฮาคุโร่ก็ได้พบหน้า น้องชายที่เพิ่งเกิดเป็นครั้งแรกที่นั่น

หน้าย่นจิ้ง คือความคิดแรกของเขา ผิวสีชมพูแปร้น แขนขาเรียวยาว มีเพียงศีรษะที่ดูยาวแปลกๆ ของแบบนี้จะกลายเป็นคนได้จริงหรือ แต่บรรดา ผู้ใหญ่รอบตัวไม่มีใครว่าอะไร จึงคิดว่าแบบนี้คงเป็นเรื่องปกติ

ที่จดจำได้แม่นคือ เทโกะหัวเราะและน้ำตาไหลไปด้วย ทำให้เขา รู้ ซึ่งว่าการคลอดเด็กทารกคนนี้เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับแม่

ดีจังนะมีน้องชายแล้ว คงดีใจละสิ จุนโกะและหลายๆ คนพูดกับ เขา ฮาคุโร่ตอบรับโดยดี ความจริงการมีน้องชายคนใหม่ก็ช่วยเพิ่มความ สดชื่น บรรยากาศของบ้านอย่างมิแฉ่มใส เทโกะกับยาสี่ฮารุแสดงสีหน้า แห่มชื่น ฮาคุโร่พลอยอารมณ์ดีไปด้วย

น้องชายถูกตั้งชื่อว่าอาคิโตะ ไม่ทราบที่มา แต่คงไม่ได้ตั้งด้วยความ สิ้นหวังเหมือนคราวฮาคุโร่แน่

ตั้งแต่อาคิโตะเกิด บางครั้งครอบครัวเราก็เดินทางไปที่คฤหาสน์ใหญ่ หลังนั้นทั้งๆ ที่ห่างเหินกันไปช่วงหนึ่ง ไคโนสึเกะ ชายชาวผสมชาวเจ้าของ คฤหาสน์ ออกมาต้อนรับด้วยสีหน้าคุณปู่ใจดีต่างกับตอนเจอฮาคุโร่ครั้งแรกลิบลับ ดวงตานั้นจับจ้องเพียงหลานที่เพิ่งลืมตาดูโลก อาจไม่เห็นฮาคุโร่ ในสายตาด้วยซ้ำ

“แววตาดีนี่” ไคโนสึเกะทอดอาคิโตะพลงพุดอย่างดีใจ “แววตา เด็ดเดี่ยว เด็กคนนี่ต้องเป็นใหญ่เป็นโตแน่นอน”

ทันใดนั้นอาคิโตะก็ถ่ายท้องดังปุดปาด ทุกคนหัวเราะ แต่คนที่ดูดีใจ

ที่สุดคือโคโนสึเกะ “ใหญ่โตอย่างที่คิดจริงๆ” เขาหรีตอย่างพึงพอใจ

เริ่มตั้งแต่งานฉลองวันเกิดอาคิตะ เวลาที่มีวันพิเศษต่างๆ ก็จะได้ไปงานเลี้ยงมื้อค่ำที่คฤหาสน์ยามิเจ้าภาพเลี้ยงอาหารบอยขึ้น ในห้องอาหารมีโต๊ะกินข้าวใหญ่ขนาดยี่สิบคนนั่ง ฮาคูโร่กินข้าวตรงท้ายโต๊ะกับแขกผู้ร่วมงานเกือบยี่สิบคน อาหารที่นำมาเสิร์ฟอร่อยทุกอย่าง ใช้วัตถุดิบมีราคาอย่างเต็มที่ มารูที่หลังว่าโอกาสแบบนี้จะจางพอดั้วจากข้างนอกมา

แขกผู้มาเยือนส่วนใหญ่หน้าเดิม แต่เป็นใครที่ไหน เกี่ยวข้องกับบ้านยามิอย่างไร ฮาคูโร่ไม่รู้เลย แต่ดูออกว่าทุกคนประจบประแจงและคอยเอาใจโคโนสึเกะ เขาตระหนักว่าคุณณัฒมขาวเป็นองค์ราชาแห่งคฤหาสน์หลังนี้

เจอดีผู้ชายที่เคยเจอตอนมาคฤหาสน์นี้ครั้งแรกในงานเลี้ยงอาหารด้วย เพราะความประทับใจแรกค่อนข้างแย่ ฮาคูโร่จึงพยายามอยู่ห่างๆ แต่บางครั้งอีกฝ่ายก็เข้ามาชวนคุย เด็กผู้ชายคนนั้นชื่อยูมะ

ตอนฉลองวันเกิดอาคิตะ ฮาคูโร่นั่งข้างยูมะ ยูมะชะงักหันมาหาฮาคูโร่ระหว่างกินข้าวแล้วกระซิบว่า “จบแล้วสิท่า”

ฮาคูโร่ทำหน้างง ไม่เข้าใจว่าเขาพูดเรื่องอะไร ยูมะยกยิ้มก่อนพูดต่อ “หมายถึงพอน้องชายเกิดมา นายก็จบแล้วไง แม่ของนายก็กลั้หมดหน้าที่แล้ว เดียวก็ถูกถีบหัวส่ง เตรียมใจไว้เหอะ”

คำพูดที่เปล่งออกมาด้วยเสียงแหบแห้งทั้งสิ้นหนามเสียดแทงใจเอาไว้ในใจฮาคูโร่

ตอนหลังฮาคูโร่ถามเทโกะว่าหมอนั้นเป็นใคร แต่คำตอบที่ได้รับคือเด็กที่เป็นญาตินะ ตามด้วยกำชับว่า “ไม่ต้องสนใจเด็กคนนั้นหรอก”

ถึงแม้จะพูดอย่างนั้น เขาก็อดสงสัยไม่ได้ แต่เลิกลอยากรู้ อยากเห็นดีกว่า สักวันคงรู้เอง และดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องที่ห้ามถามด้วย

แต่ก็สลดคำพูดของยูมะออกจากหัวไม่ได้ เพราะเขาพูดถูกทีเดียว

โคโนสึเกะทำทางอยากให้อาคิโตะสืบทอดบ้านยางามิ ผู้สืบทอดจะเป็นใครไม่ได้นอกจากผู้ชายที่มีสายเลือดเดียวกัน อาคิโตะจึงเป็นคนที่รอคอยมานาน

หลักฐานคือการให้อาจารย์พิเศษตามประกบตั้งแต่ยังเดินไม่ได้เต็มก้าวด้วยซ้ำ เขานึกประหลาดใจว่าจะสอนอะไรเด็กตัวกระจิริดแค่นี้ได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะมีเรื่องที่สมควรเรียนตามช่วงวัย โดยมีแม่หมั่นตรวจสอบความก้าวหน้าแล้วรายงานสามกับพ่อสามี่

และในบ้านก็เริ่มเปิดเพลงคลาสสิกเป็นประจำ ยาสึฮารุแนะนำว่าหากเปิดดนตรีที่แท้จริงให้ฟังตั้งแต่เด็ก หูจะได้รับการขัดเกลามาตามธรรมชาติ เราคงสายไปแล้ว ฮาคูโร่คิด

พออายุสามขวบ อาคิโตะก็ต้องเรียนรู้อะไรต่อมิอะไรมากกว่าเดิม วัยน้ำ เปียโน และสนทนาภาษาอังกฤษ ไม่มีหยุดพักสักวัน ฮาคูโร่จึงไม่มีโอกาสเจอหน้าอาคิโตะนัก เจอกันแค่ตอนกินข้าว แต่เขาไม่รู้ว่าควรปฏิบัติต่อน้องชายที่อ่อนกว่าตั้งเท่าป่ออย่างไร สุดท้ายก็ได้แค่มองอย่างเดียว

ในขณะเดียวกันถึงเวลาที่ฮาคูโร่ต้องคิดเรื่องอนาคตตัวเองแล้ว คินหนึ่งเทโกะบอกให้เขาสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นของเอกชน ล้อเล่นว่า เขาไม่เคยคิดด้วยซ้ำ

“ผมเข้าโรงเรียนรัฐบาลท้องถิ่นก็ได้ เพื่อนๆ ก็ไปกัน”

คำพูดของฮาคูโร่ทำให้เทโกะทำสีหน้าวิตกกังวล

“จะเอาแบบนั้นก็ได้ แต่อยากให้องสอบเท่าที่จะทำได้ก่อน”

“โรงเรียนไหน”

เทโกะเอ่ยชื่อโรงเรียนเบาๆ ฮาคูโร่แทบหงายหลังตกเก้าอี้ เพราะเป็นโรงเรียนชื่อดังระชน

“เพื่อเจอน่า เข้าไม่ได้หรอก พวกที่จะสอบเข้าโรงเรียนดังขนาดนั้น เขาเตรียมตัวล่วงหน้าตั้งหลายปี”

“แต่ฮาคุโร่ผลการเรียนดีออก พ่อก็ชมว่าเก่งโดยไม่ต้องมีครูสอนพิเศษตามประกบ”

“คะแนนเฉลี่ยมันต่ำหรอก เรื่องแค่นี้ไม่เข้าใจหรือ”

“ถ้าไม่ลองสอบดูก็ไม่รู้ แม่ว่าลูกเตรียมตัวตอนนี้อย่างทัน”

“ทำไมผมต้องทำแบบนั้นด้วย”

เทโกะเว้นช่วงครู่หนึ่งก่อนเอ่ยปาก

“พ่อเขาแนะนำนะ อยากให้ฮาคุโร่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสม อยากสนับสนุนลูกเท่าที่จะทำได้ พ่อเขาคิดว่าฮาคุโร่เป็นลูกแท้ๆ นะ”

ฮาคุโร่รู้สึกคำพูดของแม่อดต้นเขา เขาไม่ได้เรียกคุณยาสึฮารุว่าพ่อ ยาสึฮารุก็ไม่ได้เรียกเขาว่าฮาคุโร่เฉยๆ

“ผม...ไม่เอา ไม่สอบเข้ามัธยมต้นหรอก เรื่องแบบนี้ก็ให้อาคิโตะทำสิ”

เทโกะหลุบตา ถอนหายใจเบาๆ ว่าแล้วเชียว แม่พิมพ์้า แล้วหัวข้อนี้ก็ไม่ถูกหยิบยกมาพูดอีกเลย

ไม่ใช่แค่ตอนนั้นที่ฮาคุโร่โดนบีบให้เลือกเส้นทางชีวิต หลายเดือนหลังจากฮาคุโร่สอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐตามที่ประกาศไว้ กลับเจอปัญหาที่ยากยิ่งกว่าเดิม และคนที่พูดก็คือเทโกะเช่นเดิม

นั่นคือเรื่องรับบุตรบุญธรรม คำถามก็คือเขาอยากเป็นสมาชิกบ้านยางามิอย่างเป็นทางการหรือไม่

เทโกะบอกว่า ณ เวลานั้นแม้ฮาคุโร่จะเป็นลูกชายเธอ แต่ยังไม่จดทะเบียนเป็นบุตรยาสึฮารุ เท่ากับเขาไม่ใช่สมาชิกบ้านยางามิ ที่แนะนำตัวกับคนอื่นว่ายางามิเพราะกระบวนการด้านเอกสาร ในอนาคตถ้าต้องการก็สามารถแนะนำตัวว่าเทชิมะได้ แต่ถ้ารับบุตรบุญธรรมแล้วจะกลับเป็นเทชิมะไม่ได้อีก

“เพียงแต่ว่า เรื่องนี้จะเสียเวลานานิดหน่อย” เทโกะอีกอึก “ถ้าไม่เป็น

บุตรบุญธรรม แปลว่าพ่อกับฮาคูโร่ไม่ได้เป็นพ่อลูกตามกฎหมาย หากพ่อเป็นอะไรไป ฮาคูโร่จะไม่มีสิทธิ์สืบทอดมรดก เอ่อ เข้าใจคำว่าสิทธิ์สืบทอดมรดกไหม”

“รู้่น่า อย่าดูถูกผมอย่างนั้นสิ”

“นั่นสินะ ลูกอยู่มัธยมต้นแล้วนี่ พ่อเขาบอกว่าถ้าฮาคูโร่ตอบตกลงจะได้ยื่นเรื่อง ไม่ต้องตอบทันทีก็ได้ ค่อยๆ คิดนะ”

“แม้ว่าควรทำยังไง”

แม้ว่าแล้วเทโกะถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองหน้าลูกชายและค่อยๆ พุดออกมา

“เมื่อมีเหตุฉุกเฉิน แม่อยากให้ทั้งฮาคูโร่และอาคิโตะได้รับมรดกเหมือนกัน ยังไงก็มีกันสองพี่น้อง”

พี่น้อง เขาพิมพ์พาด่วนคำนั้น ช่างเป็นคำที่ฟังแล้วดูกลวงและว่างเปล่าชอบกล เขาเลยถามว่า “ผมกับอาคิโตะเป็นพี่น้องกันหรือ”

แม่เบิกตาโพลง สันตึระอย่างแรง

“ของมันแน่อยู่แล้ว แม่คลอดมาเองทั้งสองคนนี่ ทำไมพูดอย่างนั้น”

ฮาคูโร่ทนมองใบหน้าเสียใจของแม่ไม่ได้ แต่เขาไม่คิดว่าตนเองพูดผิด

ระหว่างหวนคิดถึงอดีต จู่ๆ ก็มีเงาทอดบนโต๊ะ ฮาคูโร่เงยหน้ามองหญิงสาวที่ยืนตรงหน้า ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาคือตัวใหญ่จ้ง รวากับขอบเขตการมองเห็นโดนเธอฉกฉวยไปหมด จนไม่เห็นสิ่งอื่นในสายตา

หญิงสาวเอียงคอทำให้ผมสีน้ำตาลเป็นลอนพลิ้วไหวเบาๆ เธอถามว่า “คุณพี่ชายไซโตะไหมคะ” ด้วยเสียงแหบห้าวเล็กน้อยแต่เป็นเสียงเดียวกับที่ได้ยินทางโทรศัพท์แน่นอน

ฮาคูโร่พรอดพรวดลุกขึ้นจนต้นขากระแทกขอบโต๊ะ “เจ้บ”

“เป็นอะไรไหมคะ” เธอยื่นหน้ามอง

“ไม่เป็นไร เอ่อ คุณคาเอเดะ...สินะ”

คะ หญิงสาวตอบแล้วก้มศีรษะ “ยินดีที่ได้รู้จักคะคุณพี่ชาย” พูดเหมือนตอนคุยโทรศัพท์

“ทางนี้ต่างหากขอฝากตัวด้วย” ฮาคูโร่หยิบนามบัตรจากกระเป๋า แจกให้ เป็นนามบัตรที่แทบไม่มีโอกาสใช้

หญิงสาวรับไว้แล้วพิจารณาข้อความในนามบัตร

มีอะไรหรือ ฮาคูโร่ถาม

“โรงพยาบาลสัตว์โรคะ แปลว่าคุณพี่ไม่ใช่ผู้บริหารหรือคะ”

“ฉันเป็นลูกจ้างนะ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเป็นลูกเก่าๆ ซี้เหล่า ฉันเลยเป็นตัวแทนผู้อำนวยการโดยปริยาย นั่งก่อนไหม”

“อ๊ะ นั่นสิคะ”

เห็นคาเอเดะนั่ง ฮาคูโร่นั่งตาม มองหาบริกรสาวแล้วยกมือขึ้น

“ขอโทษที่เรียกมาพบกะทันหันนะคะ” หญิงสาวก้มศีรษะอีกครั้ง

“ไม่เป็นไร ว่าแล้วมองฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง การแต่งตัวของหญิงสาวค่อนข้างต่างจากที่ฮาคูโร่คาดเดา

เสื้อจัมเปอร์หนังสือดำมันวับ จริงอยู่ว่านี่นับเป็น ‘ชุดสีดำ’ สวมกางเกงยีนส์ขาดวิน ทาเล็บสีเงิน

ตอนแรกมองว่าตัวใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ตัวสูงมากหรืออ้วนมากอะไร ใบหน้าจัดว่าเล็ก พูดให้เจาะจงคือใหญ่กว้างเล็กน้อย แต่ไม่ถึงขนาดล่ำสัน บริกรสาวเดินมา คาเอเดะสั่งชานม

“เอ่อ ขอพูดอย่างเป็นทางการอีกครั้ง” ฮาคูโร่วางมือสองข้างบนตัก “ยินดีกับการแต่งงานด้วยครับ”

“ขอบคุณคะ ขออภัยแทนอาคิโตะคุงด้วยที่แจ้งเรื่องแต่งงานกับคุณพี่ชาย”

ฮาคุโร่หน้าบึ้ง

“เด็กเรียกว่าคุณพี่ได้ไหม ฟังแล้วอึดอัดยังไม่รู้”

อุยิ ว่าแล้วคาเอเดะกะพริบตา แพนตายาวหนาขยับขึ้นลง เขา
แยกไม่ออกว่าชนดาจริงหรือปลอม

“ก็เป็นคุณพี่นี่ละ เห็นว่ามีสายเลือดเดียวกัน”

“มันก็ใช่”

“แต่ได้ยินว่าไม่ค่อยสูงส่งกันแบบพี่น้องเท่าไร”

“เรียกว่าไม่สูงส่งกันเลยดีกว่า โดยเฉพาะหลายปีที่ผ่านมา”

“ดูเหมือนจะอย่างนั้นนะคะ น่าเสียดาย”

“เสียดาย” ฮาคุโร่ขมวดคิ้ว “ทำไม”

“อุตุส่าหมีพี่น้องแต่ไม่สนิทกัน น่าเสียดายออก สนุกจะตาย”

“เรามีพี่น้องไหม”

“มีพี่ชาย พี่สาว และน้องสาวค่ะ”

“เยอะดินะ”

“พี่ชายกับพี่สาวแต่งงานแล้ว แต่ตอนนี้พวกเรายังสนิทสนมกันดี
สนุกดีนะคะ ลูกๆ เขาก็น่ารัก”

“ดีใจด้วย แต่โลกนี้มีครอบครัวหลายแบบ”

จัน ดวงตาโตของคาเอเดะจ้องฮาคุโร่ตรงๆ “คิดว่าแค่มีพ่อคนละ
คนไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยคะ”

ริมฝีปากหนาเล็กน้อยหยุดตรงท้ายประโยคว่า ‘คะ’ ฮาคุโร่มอง
หญิงสาวตรงหน้าแล้วจึงหลบสายตา

บริกรสาวเดินมาวางถ้วยชาและโถใส่นมตรงหน้าคาเอเดะ ฮาคุโร่
ขอเติมกาแฟ

“ตอนนี้อาคิตะทำอะไรอยู่” ฮาคุโร่มองมือคาเอเดะรินนมใส่ชา
พลางถาม

“งานด้านไอทีค่ะ”

“ตอบผิวเผินจังนะ”

คาเอเดะวางโกลิโนม หยิบซ้อนคนในถ้วยชาแล้วเหยียดตัวตรง

“บริษัทดูแลและประมวลผลบิ๊กดาต้า* โดยใช้ปัญญาประดิษฐ์คะ นอกจากนี้ยังมีบริษัทใหม่ที่เน้นระบบการจัดการเมตะดาต้า** และกำลังสร้างเครือข่ายธุรกิจใหม่ที่จะนำความรู้และโน้ตฮาวมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ อาคิโตะซึ่งบอกว่าเป็นเมตะดาต้าของเมตะดาต้า แต่ยังถกเถียงกันอยู่ว่าจะขยายถึงระดับเมตาตาต้าได้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม พวกเราอยู่ที่ซีแอตเทิล อเมริกาเพื่อเตรียมการเรื่องนั้นจนถึงเดือนที่แล้ว เพราะมีผู้ร่วมพัฒนาระบบอยู่ที่นั่นคะ” หลังพูดรวดเดียวจบ คาเอเดะถามว่า “มีข้อสงสัยไหมคะ”

ฮาคุโร่กระแอม บริกรสาวนำกาแฟมารินใส่แก้ว

ชายหนุ่มจิบกาแฟ ยึดตัวตรงก่อนพูด “เธอเข้าใจเรื่องที่ตัวเองพูดหรือเปล่า”

“ประมาณครึ่งหนึ่งคะ” เธอตอบทันควัน

“เยี่ยม” ฮาคุโร่ชมจากใจจริง “สุดยอดเลย”

“เรื่องของน้องชายแท้ๆ ไม่รู้เลยหรือคะ”

“พอจะรู้ว่าทำงานด้านคอมพิวเตอร์ เห็นชอบของพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก พ่อเขาอยากให้มีสืบทอดโรงพยาบาลเลยกลัวใจใหญ่ ฉะนั้นห่างจากบ้าน

* Big Data คือ ข้อมูลมหัตหรือข้อมูลมหาศาลและซับซ้อนจนซอฟต์แวร์หรือฮาร์ดแวร์ธรรมดาไม่สามารถจัดการหรือวิเคราะห์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นต้องมีเทคโนโลยีที่สามารถรองรับการจัดเก็บ การวิเคราะห์ แสดงผล และการใช้งานข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต

** Metadata คือ ข้อมูลอภิปันธุ์หรือข้อมูลที่มีไว้เพื่ออธิบายคุณสมบัติหรือเนื้อหาของชุดข้อมูลหรือวัตถุอื่นๆ เพื่อให้ผู้ใช้สามารถรับทราบ เข้าใจ และนำชุดข้อมูลหรือวัตถุเหล่านั้นไปใช้งานต่อได้ง่าย

นั่นนานแล้วเลยไม่รู้เรื่องเท่าไร”

“อาคิโตะคงดูไม่สนใจงานด้านการแพทย์เลยละ”

“น่าจะอย่างนั้น เขาโดนคาดหวังตั้งแต่เด็ก ถูกจับเรียนสารพัดเพื่อที่จะเป็นใหญ่เป็นโต แต่ถ้าเจ้าตัวไม่ยอมทำก็ช่วยไม่ได้” เขานึกถึงคำพูดของคาเอเดะเมื่อครู่ “พูดว่าซีแอตเทิลใช่ไหม เห็นบอกว่าอยู่ซีแอตเทิลจนถึงเดือนก่อน”

“พูดค่ะ” คาเอเดะพยักหน้า

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ครึ่งปีก่อน”

“เห็นว่าแต่งงานปลายปีที่แล้วสินะ แสดงว่าจัดพิธีที่โน่นหรือ”

“ค่ะ แค่อสองคน”

“แค่อสองคน” เขาขมวดคิ้วจับ

“ไปโบสถ์ในเมืองขอให้บาทหลวงทำพิธีให้ โรแมนติกใช่ไหม” หญิงสาวเล่าด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม

“บ้านยางามิกิอุตสาหะยอมนะ”

“ก็” คาเอเดะวางแก้ว “ไม่ได้บอกนี่คะ”

“อ้าว” ฮาคูไรเบิกตาโต “ไม่ใช่แค่นั้น แต่ไม่ได้บอกบ้านยางามิด้วยหรือ”

“อาคิโตะคงบอกว่า ถ้าทางนั้นรู้ว่าจะแต่งงานมีหวังโดนเรียกตัวกลับสั่งให้จัดพิธีต่อหน้าทุกคนแล้วจัดงานเลี้ยงฉลองการแหง...”

“คงใช่ เขาเป็นทายาทบ้านยางามิอันทรงเกียรติสินะ”

“แต่มันยุ่งยากเลยตัดสินใจปิดเงียบแล้วค่อยแจ้งทีหลังดีกว่า”

ฮาคูไรแบ่ปากแล้วยักไหล่ “รอดูเลยว่าพวกญาติๆ จะว่ายังไง”

“ฉันไม่ค่อยรู้หรอก บ้านยางามินี้ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ฉันก็ไม่รู้ละเอียดมาก อย่างน้อยเมื่อก่อนก็เคยยิ่งใหญ่มาก่อนแหละ

เป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ลงทุนทำธุรกิจหลายอย่าง นอกจากโรงพยาบาล ปัจจุบันก็บริหารสถานพยาบาลกับสถานพักผ่อนหลายแห่ง ถือว่าใหญ่พอตัวเลย”

หิเม คาเอเดะระบายลมหายใจคล้ายไม่เข้าใจ

“เข้าเรื่องเถอะ” ฮาคูโร่พูด “อาคิตะหายตัวไปสินะ ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สี่วันก่อนค่ะ หลังจากกลับญี่ปุ่นวันที่สอง” คาเอเดะทำสีหน้าจริงจัง ขึ้นมาทันใด

ฮาคูโร่นับนิ้ว เท้ากับเพ่งผ่านมาห้าวันตั้งแต่พวกเขากลับญี่ปุ่น

“ไม่มีเบาะแสเลยสินะ”

“ไม่ค่ะ ต้องกลับญี่ปุ่นกะทันหันแล้วอาคิตะคงค้นหายตัวไปอีก ไม่รู้ควรทำยังไงดี...” ผมสีน้ำตาลเป็นลอนดั่งไปมาทุกครั้งทีคาเอเดะส่ายศีรษะ

“กลับญี่ปุ่นกะทันหันเพราะเรื่องงานหรืออะไร”

“เปล่าค่ะ ถูกเรียกกลับมา”

“ใครเรียก”

“อาคิตะบอกว่าคุณอา...น้องสาวคุณพ่อนะค่ะ”

“ทำไมถึงเรียกล่ะ บอกเรื่องแต่งงานกับใครไปหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ เขาว่าใกล้ซีดอันตรายนะแล้ว”

“อันตรายนะอะไร”

“คุณพ่อนะ” ดวงตาโตของคาเอเดะจ้องฮาคูโร่ “เขาว้ายอไม่ไหวแล้ว ถ้าอยากอยากเจอหน้าพ่อก่อนตายก็กลับมาซะ พวกเราเลยรีบกลับมาค่ะ”

4

ฮาคุโร่รับผลตรวจเลือดของเอลซ่า ยกมือข้างหนึ่งเกาศีรษะพลางกวาดตามองตัวเลข “ค่าครีเอตินีนสูงเล็กน้อยครับ” เขาเพิ่มพ้ำ

“อ้อ แล้วเชียว คุณนายอุเอะตะหยุดมือที่กำลังลูบแมวแสนรัก ดวงตาเศร้าสร้อย ปากคว่ำ ทำให้น้ำตูก่กลงไปอีกเป็นสิบปี คุณนายน่าจะอายุหกสิบกว่า แต่ริ้วรอยเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นคุณยายเต็มตัว เครื่องสำอางที่แต่งแต้มให้ดูอ่อนเยาว์ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

“ยังไม่ถึงขั้นน่าเป็นห่วงครับ พออายุมากขึ้น สมรรถภาพในการย่อยสลายสารพิษก็ลดตาม ต้องให้เขากินยาผงถ่าน”

“ยาผงถ่าน...”

“ถ่านครับ นำผงถ่านมาบรจในแคปซูล มันจะดูดซับสารพิษในร่างกายแล้วขับออกมาเป็นอุจจาระ”

ฮาคุโร่เปิดตู้ข้างตู้หยิบยาออกมา นี่ครับ เขายื่นให้คุณนายดู

“ต้องให้กินยาเพิ่มอีกหรือคะ” คุณนายถอนหายใจ “แก้มเมढ़ใหญ่ขนาดนี้... ฉันไม่ถนัดบ่อนยา”

เอลซ่าต้องกินยาหลายชนิด รวมอาหารเสริมด้วย

ขออนุญาตครับ ฮาคุโร่อุ้มแมวสีขาจากตักคุณนาย วางลงบนเตียงตรวจโรค ใช้นิ้วกลางและนิ้วโป้งซ้ายเซยคางแมว จากนั้นนำมือขวาที่ถือแคปซูลลูบใต้คาง เอลซ่าอ้าปาก ฮาคุโร่ช่วยโอกาสยัดแคปซูลลงคอจนลึกอย่างรวดเร็ว บีบปากแล้วแตะจมูกเบาๆ ลิ่นสีชมพูแลบออกมาพร้อมทั้งไ้ยิ้นเสียดกลืนยาดังเอี๊ยะ

* การตรวจสอบสมรรถภาพการทำงานของไตจากค่าครีเอตินีน ถ้าการทำงานของไตเริ่มบกพร่องค่าจะสูงผิดปกติ เช่น เป็นโรคไตเรื้อรัง

“ประมาณนี้ครับ” เขากุ้มเอลซ่าวางคืนบนตักคุณนายอุเอเดะ

“เหมือนเล่นกลเลย”

“ใครก็ทำได้ ผีก็ไฉนครับ ถ้าอยากให้เจ้าหญิงเอลซ่าอายุยืน”

แมวมองรักของคุณนายอายุสิบสี่ปีแล้ว เทียบกับมนุษย์คงถึงวัยที่เรียกเจ้าหญิงไม่ได้ แต่สัตว์เลี้ยงย่อมเป็นเด็กสำหรับเจ้าของตลอดกาล

จะพยายามคะ ว่าแล้วหญิงชราเจ้าของแมวมองเอลซ่าด้วยแววตาเปี่ยมไปด้วยความรัก

หลังคุณนายออกไป เขานั่งกรอกเพชรระเบี่ยนลงในคอมพิวเตอร์ ประตูเลื่อนฝั่งเคาน์เตอร์ต้อนรับเปิดออก คาเงยามะ โมโตมิเดินเข้ามา

“มีแขกมารอคะ”

“รู้แล้ว”

“จะออกไปข้างนอกสินะคะ เดียวฉันทำความสะอาดเอง”

“ขอบคุณนะ ฝากด้วย”

ทว่าคาเงยามะ โมโตมิไม่ยอมออกไป ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฮาคูโร่

“น้องสะใภ้มีเสน่ห์ที่เดียวนะคะ” เธอพูดด้วยเสียงราบเรียบ เขาเล่าประวัติแขกผู้มาเยือนให้เธอฟังแล้ว

“เธอว่าฉันหรือ”

“ระวังตัวไว้ก็ดีนะคะ”

“เรื่องอะไร”

แต่คาเงยามะ โมโตมิไม่ตอบ หัวเราะหึๆ แบบมีเลศนัยแล้วกลับหลังเดินออกไป

“เฮ้ หมายความว่าไง”

ฮาคูโร่ถามซ้ำ แต่เธอไม่ตอบ ปิดประตูเลื่อนดังปัง

“มันเรื่องอะไรกันเนี่ย” ฮาคูโร่เอียงคอ หันมองจออีกครั้ง แต่คำพูดของคาเงยามะ โมโตมิที่ว่ามีเสน่ห์ที่เดียวนะคะยังติดอยู่ในหัว

เขาลุกจากเก้าอี้ เปิดประตูห้องนั่งรอเบาๆ

คาเอเดะสวมเสื้อสีขาวทับด้วยสูทสีน้ำเงินเข้ม นั่งอ่านนิตยสารตรงเก้าอี้มุมห้อง บรรยากาศต่างจากเสื้อจัมเปอร์หนังสีดำเมื่อวานอย่างสิ้นเชิง ขาวเรียบผล่พ้นกระโปรงสั้นδυ່ຍວນพองาม ลูกกระดากที่วางข้างตัวคงเป็นของเยียมใช้

ฮาคุโรปิดประตูโดยระวังไม่ให้เสียงดัง ย้อนกลับไปหน้าคอมพิวเตอร์แต่ไม่ทำงานต่อทันที ย้อนคิดเรื่องที่คุยกับคาเอเดะเมื่อวาน

คาเอเดะเล่าให้ฟังว่า ยาสิฮารุตรวจพบมะเร็งตับอ่อนแล้วเข้ารับการรักษาเมื่อหลายปีก่อน แต่ร่างกายไม่ฟื้นตัว ต้องต่อสู้กับโรคร้ายเรื่อยมา อาคิตะไปเยี่ยมพ่อก่อนไปซีแอตเทิลไม่นาน พอกลับมาจากโรงพยาบาลก็บอกคาเอเดะด้วยน้ำเสียงของคนที่มีสติว่า “ถึงขนาดนี้คงอยู่ได้อีกไม่นาน แต่ก็ช่วยไม่ได้ หมดเวลาแล้ว”

“ฉันถามแล้วนะคะว่าทั้งพ่อที่ป่วยหนักไปซีแอตเทิลจะดีหรือ แต่อาคิตะคงบอกว่า เขาอยู่ไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไซว่าจะช่วยยืดอายุขัยให้พ่อได้สักหน่อย...” คาเอเดะทำหน้าเสียใจ

อย่างอาคิตะน่าจะพูดแบบนั้นแหละ ฮาคุโรคิด น่องใช้เหตุผลตัดสินทุกอย่างตั้งแต่เด็ก

แต่ฮาคุโรก็โทษน่องไม่ได้ น้ำจุนโกะบอกเขาเรื่องยาสิฮารุป่วยแล้ว ทั้งๆ ที่คิดว่าควรไปเยี่ยมแต่ผัดวันประกันพรุ่งมาตลอด ใจหนึ่งคิดว่าไม่น่าป่วยหนัก แต่ใจจริงคือเขาไม่อยากเจอคนบ้านยางามิที่ตามมาเฝ้าไข้

“หลังกลับญี่ปุ่นไปเยี่ยมมาแล้วหรือ”

คาเอเดะส่ายหน้าตอบคำถามฮาคุโร

“ยังคะ วันที่ตั้งใจไปเยี่ยม อาคิตะคงก็หายตัวไปเสียก่อน”

หลังกลับญี่ปุ่นแล้ว อาคิตะเช่าแมนชั่นในเขตมินาโตะเพื่ออาศัยอยู่ พอคาเอเดะกลับห้องหลังซื้อของเยี่ยมไข้ให้ยาสิฮารุ อาคิตะก็หายตัวไป

มีโนต์ข้อความเขียนทิ้งไว้บนโต๊ะแทน

“โนต์หรือ เขียนว่าอะไร”

นี่คะ คาเอเดะหยิบกระดาษโนต์ที่พับใส่กระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่ง
ออกมา ฮาคูโร่รับมาเปิดดู มันเขียนด้วยปากกาเมจิกไว้ดังนี้

“ออกไปข้างนอกนะ มีภารกิจนิดหน่อย อาจไม่กลับมาสักพัก แต่ไม่
ต้องห่วง ขอโทษด้วยแต่ขอให้เธอไปเยี่ยมพ่อคนเดียวก่อนนะ ฝากด้วย
อาคิโตะ”

“แค่นี้หรือ”

“แค่นี้ค่ะ”

ฮาคูโร่วางกระดาษโนต์บนโต๊ะ “แล้วเธอทำยังไงต่อ”

“ฉันรีบโทร.เข้ามือถือเขาแต่ติดต่อไม่ได้ค่ะ ส่งเมลก็ไม่ตอบ เพิ่งเคย
เกิดเรื่องแบบนี้เลยลงไปหมด”

รอสองวันแต่อาคิโตะไม่ติดต่อมา คาเอเดะแจ้งตำรวจท้องถิ่น แต่
ตำรวจที่รับแจ้งเหตุลงความเห็นว่าแค่กระดาษโนต์ไม่นับเป็นคดี เขา
สอบถามแต่เรื่องความสัมพันธ์ของสามีภรรยาในช่วงนี้

“คงจะสงสัยว่าเราทะเลาะกัน สามีเลยหนีออกจากบ้านค่ะ เสีย
มารยาทซะมัด เรื่องแบบนี้ไม่มีทางเด็ดขาด” คาเอเดะยื่นกรานด้วยท่าทาง
โกรธเคือง

“ลองรออีกสักพักเป็นไง ถ้าเขายังไม่ติดต่อมาค่อยแจ้งตำรวจอีกที”

“แน่นอนค่ะ ฉันตั้งใจจะทำอย่างนั้น”

“ได้ยินว่าหายตัวไปแบบไร้ร่องรอย ฉันก็คิดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่
ถ้าเป็นแบบนี้ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงมาก ท่าทางว่าจะยังไม่ต้องให้ฉันยื่น
มือเข้าไปช่วยหรอก”

“ไม่ค่ะ ฉันต้องอาศัยความร่วมมือจากคุณพี่คะ ช่วยหน่อยนะคะ”

“แต่ฉันไม่มีเบาะแสที่จะตามหาตัวอาคิโตะได้เลยนะ บอกหลาย

รอบแล้วว่าไม่ได้เจอกันนานแล้ว เธอน่าจะรู้จักหมอนั่นดีกว่า”

“ไม่ใช่คะ อยากให้ไปเยี่ยมเป็นเพื่อน”

“เยี่ยมหรือ”

คาเอเดะหยิบกระดาษโน้ตจากโต๊ะ

“เขียนไว้ตรงนี้ใช่ไหม หากเขากลับมาไม่ได้ให้ไปเยี่ยมคนเดียว ฉันเป็นห่วงอาคิโตะคุงก็จริง แต่ต้องทำสิ่งที่ควรทำด้วย ถ้าคนบ้านยางามิรู้ทีหลังว่ากลับมาแล้วแต่ไม่ยอมไปเยี่ยม คงไม่มีหน้าไปพบพวกเขาหรอก”

อ้อ ฮาคูโร่เข้าใจ “แต่เขาเขียนว่าให้เธอไปเยี่ยมคนเดียว”

“ตรงนั้นแหละค่ะที่อาคิโตะคุงไม่คิดให้ละเอียดเอาเสียเลย ลองนึกถึงใจบ้านโน้นดูสิคะ จุๆ ก็มีผู้หญิงแปลกหน้ามาเยี่ยมแล้วอ้างว่าเป็นภรรยาลูกชาย เป็นใครก็ต้องระแวงทั้งนั้น”

“นั่นมันก็เป็นอย่างที่ว่าจริงๆ”

“ใช่ไหมคะ แล้วทำไมคุณพี่ไม่ไปเยี่ยมคุณพ่อละคะ”

“ทำไมนะหรือ...”

“ถึงไม่ใช่พ่อแท้ๆ แต่ท่านช่วยดูแลคุณมาตั้งสิบกว่าปีนี่ ทั้งที่ได้เรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย และได้เป็นสัตวแพทย์ก็เพราะคุณพ่อ ภูเก็ตไม่เคยรู้จักคำว่าทดแทนบุญคุณหรือ” หญิงสาวพูดรวบเป็นป็นกล

ฮาคูโร่เงยบ คาเอเดะพูดมีเหตุผล ขอร้องนะคะ คาเอเดะก้มศีรษะพร้อมกับผมเป็นลอนสลวยคล้ายจะเร่งเร้า

“พรุ่งนี้ตอนบ่ายมาที่โรงพยาบาลสัตว์แล้วกัน” ฮาคูโร่ตอบรับพร้อมกับกับถอนหายใจไปด้วย

ท่าเวชะเบี่ยนของเอลซ่าเสร็จ ฮาคูโร่เปลี่ยนจากเสื้อกาวนสีชาวมารั้วเสื้อแจ็คเก็ตแล้วออกจากห้องตรวจ

คาเอเดะในชุดสูทหลุดจากเก้าอี้ ฮาคูโร่เหลือบมองเอดะคอดก่อนมองหน้าหญิงสาว “อย่างกับจะไปสมัครงาน”

บ๊องบ๊อง คาเอเดะตอบแล้วยกนิ้วชี้ “มันคือสูทสำหรับสมัครงานคะ ไม่ได้ใส่นานมากแล้ว โชคดีที่ตัวเท่าเดิม”

“สมัครงานหรือ ก่อนเจออาคิตะเคยทำงานอะไรมาหรือ” ฮาคูโร่ถามพลางมองไปทางเคาน์เตอร์คิดว่าจะเป็นการรบกวน คาเอยามะโมโตมิน่าจะได้ยินที่พวกเขาคุยกัน แต่เธอกลับทำงานธุรการด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“แอร์โฮสเตสค่ะ สายการบิน JAL”

ปลายสายตาเห็นศีรษะของคาเอยามะ โมโตมิกระดกขึ้น โห ฮาคูโร่พูดด้วยเสียงดังมากขึ้น “จันหรือ ไอโ”

“มันน่าแปลกใจขนาดนั้นเชียวหรือคะ” คาเอเดะเบ้ริมฝีปากหนาเล็กน้อยอย่างไม่พอใจ

“เรียกว่านี่ไม่ถึงมากกว่าแปลกใจนะ คงเพราะไม่เคยนึกถึงมันมาก่อนเลย แล้วเจออาคิตะบนเครื่องบินหรือ”

“เสียใจด้วยที่คำตอบนี้ผิดค่ะ เรานั่งเคาน์เตอร์เดียวกันในร้านซูชิที่แวนคูเวอร์ระหว่างพักเที่ยวบิน เขาเป็นฝ่ายทักก่อน”

โฮะโฮ ฮาคูโร่ห่อปาก

“จิตสาวที่เมื่อนอกเธอจะ หมอนั้นร้ายไม่เบาเหมือนกันนี่”

“คิดว่าเขาคงไม่ตั้งใจทำอย่างนั้นหรอกค่ะ เขามาคนเดียว ส่วนพวกฉันสามคน แถมเขาถามเกี่ยวกับบริการใช้คอมพิวเตอร์บนเครื่องบิน ดูเหมือนว่าจะได้ยินพวกเราคุยกันเลยรู้ว่าเป็นแอร์โฮสเตสค่ะ”

แม้แต่ตอนที่อยู่ร้านซูชิในประเทศ อาคิตะก็ยังคิดเรื่องธุรกิจ แต่ถ้าเขาไม่ทำอย่างนั้น ก็คงยากที่จะประสบความสำเร็จในฐานะนักธุรกิจหนุ่มวัยสามสิบ มนุษย์คนละประเภทกับฉัน ฮาคูโร่คิด เรื่องนั้นเป็นปมด้อย

ที่สะสมมาตั้งแต่เด็ก

ถ้าตอนนั้นจบแค่คุยเรื่องงาน อาคิโตะกับคาเอเดะก็คงไม่ได้แต่งงานกัน ฮาคุโร่ก็สอบถามว่าใครจีบใครก่อนแต่ยังปากไว้ทัน เพราะนี่ก็ได้ว่าคาเงยามะ โมโตมิ ฟังอยู่

“เป็นแอร์โฮสเตสถึงเมื่อไหร่” เขาเปลี่ยนไปถามเรื่องอื่น

“ลาออกเดือนมีนาคมปีที่แล้วค่ะ เขาชวนฉันมาเป็นผู้ช่วย ประมาณว่าเป็นเลขา”

ไปซีแอตเทิลด้วยกันแล้วแต่งงานกัน เป็นการกระทำที่ช่างแตกต่างกับเขาเหลือเกิน

ข้างๆ โรงพยาบาลสัตว์มีที่จอดรถเล็กๆ อยู่ เขาจอดรถเอสยูวีทำในญี่ปุ่นที่ใช้ขับมาทำงานไว้ที่นั่น เขาให้คาเอเดะนั่งเบาะข้างคนขับแล้วเข้าประจำที่นั่น

เห็นระบบคาร์เนวิกเตอร์ก่อนออกรถ จุดหมายคือโรงพยาบาลยางามิซึ่งยาสีฮารุแอดมิทอยู่ห้องพิเศษที่นั่น

เพราะอยากรู้สถานการณ์ปัจจุบันล่วงหน้าก่อน เมื่อคืนฮาคุโร่โทรหา จุนโกะหลังไม่ได้โทรมานาน พอได้ยินว่าจะไปเยี่ยมยาสีฮารุ จุนโกะก็อุทานอย่างตกใจ

“ผมไม่ได้อยากไป ที่จริงแล้วมันมีสาเหตุ”

ฮาคุโร่เล่าเรื่องคาเอเดะ แต่ปิดบังเรื่องอาคิโตะหายตัวไป เขาอธิบายว่าน้องชายติดงานกลับญี่ปุ่นไม่ได้เลยให้ภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกันกลับมาก่อน

“งั้นหรือ อาคิโตะคุณมีภรรยาแล้วสินะ” น้ำพุตอย่างสนอกสนใจ

“เข้าใจแล้ว งั้นน่าจะบอกคุณนามิอะไว้ก่อน ตอนนี้เขาน่าจะเป็นผู้ดูแลบ้านยางามิ”

ฝากด้วยครับ ว่าแล้วฮาคุโร่ก็วางสาย นามิอะคือน้องสาวยาสีฮารุ

เวลาจัดงานเลี้ยงอาหารสุดหรูที่บ้านยางามิ เธอก็มาร่วมโต๊ะด้วย แต่ไม่ค่อยได้คุยกัน จำไม่ได้ว่าเป็นสาวโสดหรือย้ายกลับมาบ้านหลังหย่า

ขณะขับรถไปเรื่อย ๆ ฮาคูโร่ก็รู้สึกเป็นกังวลมากขึ้น เขายินดีที่คาเอเดะมาพื้พา แต่ก็คิดว่าตัวเองอยู่ด้วยไม่น่าจะมีประโยชน์อะไร เพราะยังงเขา ก็เป็นแค่คนนอกสำหรับบ้านยางามิ

“หลังจากนั้นตำรวจติดต่อบ้างใหม่” ฮาคูโร่บังคับพวงมาลัย มองตรงไปข้างหน้าพลางถาม

“ไม่มีเลยคะ คงไม่คิดจะออกตามหาด้วยซ้ำ ขยันจับแต่คนทำผิดกฎหมายจระ เวลาแบบนี้ไร้ประโยชน์สินั้” คาเอเดะบ่นเสียงดังอย่างหงุดหงิด

“ถ้าคนที่หายตัวไปเป็นเด็กยังไม่บรรลุนิติภาวะก็อีกเรื่อง แต่นี้เป็นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แถมยังทิ้งโน้ตไว้ว่าไม่ต้องห่วงด้วย”

“อาคิตะคุงก็เหมือนกัน ทำไมไม่รู้จักเขียนบอกให้ชัดๆ ไปเลยนะ แค่อธิบายเหตุผลหน่อยคงไม่ต้องร้อนใจขนาดนี้”

อาจเป็นสถานการณ์ที่อธิบายลำบากก็ได้ละ ฮาคูโร่ยากพูดแต่เลือกสงบปากสงบคำเอาไว้

ตามที่คาเอเดะเล่า ชีวิตสมรสราบรื่นดี แต่ก็ม่แน่ใจว่าอาคิตะจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรที่บอกใครไม่ได้

ฮาคูโร่ก็ขึ้นได้ว่ามีนิยายสืบสวนเก่าๆ เรื่องหนึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับภรรยาตามหาตัวสามีที่เพิ่งแต่งงานกันและหายตัวไป เพราะเป็นการแต่งงานจากการดูตัว ภรรยาจึงแทบจะไม่รู้เรื่องราวของสามีก่อนแต่งงานเลย แต่หลังจากสืบดูหลายๆ ทางก็พบว่าสามีมีความลับที่น่าคใจ คือเขาใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงคนอื่นในบ้านหลังอื่น

แม้จะไม่ใช่ว่เรื่องสุดโต่งขนาดนั้น แต่ถ้าอาคิตะจะมีผู้หญิงอื่นนอกจากคาเอเดะก็ไม่แปลก ไม่ได้กลับญี่ปุ่นมานาน เขาอาจจะไปพบผู้หญิงคนนั้น และใช้โอกาสนี้บอกเลิกก็ได้ นั่นคือ ‘ภารกิจนิตน่อย’ แต่อาคิตะอาจม่

คิดว่าจะจัดการเรื่องได้ง่ายๆ จึงทิ้งท้ายว่า ‘อาจไม่ได้กลับมาสักพัก’

แต่ฮาคุโรไม่ได้พูดเรื่องที่เขาคิด เพราะถือว่าการไม่รู้ย่อมไม่ทุกข์
คุณพี่ คาเอเดะซึ่งนั่งข้างคนขับเอ่ยปาก “ดูท่าจะไม่ได้เจอคุณพ่อ
มานานแล้วนะคะ”

ฮาคุโรคำนวณในหัวแล้วตอบว่า “ไม่ได้เจอมานานปีแล้ว”

“พ่อลูกกันเนี่ยนะ ถึงจะไม่แท้ก็เถอะ”

“ไม่ใช่พ่อลูก อาคิตะไม่ได้เล่าให้ฟังหรือ ฉันนามสกุลเทชิมะ ไม่ได้
จดทะเบียนเป็นบุตรของเขา พ่ออายุสี่สิบปีก็เลือกใช้นามสกุลเทชิมะ
นามสกุลของพ่อแท้ๆ”

ฮาคุโรออกจากบ้านตอนเช้าเรียนคณะสัตวแพทย์ นอกจากเรียน
เขาก็ยังทำงานพิเศษ พยายามไม่รับความช่วยเหลือด้านการเงินจาก
ยาตีฮารุให้มากที่สุด และกลับไปใช้นามสกุลเทชิมะโดยไม่ปรึกษาใคร ขนาด
เทโกะยังบอกทีหลัง เข้าใจแล้วจะ แม่ไม่โกรธ แต่ยอมรับการตัดสินใจของ
ลูกชายอย่างมีสติ

“ไม่ติดต่อกันเป็นสิบปีเลยหรือคะ”

“ไม่ได้ติดต่อเลย เพราะไม่มีความจำเป็น บอกหลายรอบแล้ว ว่า
คุณยาตีฮารุกับฉันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน”

“เรียกคุณยาตีฮารุเลยหรือ...แต่ก็ยังมีคุณแม่อยู่นี้คะ ไม่คิดว่าเกี่ยวข้อง
กันผ่านทางคุณแม่บ้างหรือคะ”

ฮาคุโรไม่ตอบในทันทีแต่หายใจลึกๆ ก่อนพูด “ได้ยินเรื่องแม่จาก
อาคิตะหรือ”

“นิดหน่อยค่ะ...เรื่องที่ท่านเสียตอนเด็กๆ”

“ตามนั้น แม่ตายเมื่อสิบหกปีก่อน ที่ฉันเจอคุณยาตีฮารุเมื่อสิบปี
ก่อนก็ในพิธีครบรอบวันตายเช้าปีที่เจ็ดของแม่นะ”

“ได้ยินว่าเสียเพราะอุบัติเหตุ”

“ใช่ อุบัติเหตุ ตำรวจปิดคดีว่าเป็นอุบัติเหตุ” ฮาคูโร่มองตรงไปข้างหน้า

5

น้องชายต่างพ่อซึ่งอ่อนกว่าเก้าปีฉายแววฉลาดยิ่งยวดตั้งแต่เด็ก อันดับแรกคือความจำเป็นเลิศ ไม่แค่เขียนอ่านหนังสือได้อย่างรวดเร็ว แต่ยังจำสิ่งที่เห็นและได้ยินได้อย่างแม่นยำและยาวนาน ฮาคูโร่เห็นเทโกะอ่านหนังสือภาพให้อาคิโตะฟังบ่อยๆ ได้ยินแค่หนสองหน อาคิโตะก็จำเนื้อหาได้โดยไม่ผิดพลาดแม้แต่คำเดียว และเขายังคิดเป็นตัวอักษรฮิรากาณะและคาตากานะแทนการท่องจำได้อีกด้วย

ส่วนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก็น่าทึ่ง แน่นอนว่าเขาवलกลับตัวเลขได้ตั้งแต่ยังเป็นเด็กอนุบาล แถมยังเข้าใจกระบวนการการคูณและหาร ตัวเลขได้ด้วย ตอนโรงเรียนอนุบาลแจกส้ม เขาคำนวณว่าคนในห้องจะได้ส้มคนละกี่ลูกได้ทันที แถมยังคิดไปถึงว่าควรจัดการกับส้มที่เหลืออย่างไร ก่อนแจกจ่ายครบทุกคนเสียอีก เขาแนะนำว่าถ้าคั้นเป็นน้ำส้มจะแบ่งได้เท่ากันจนครุ้อ้าปากค้างมาแล้ว

ทักษะในการใช้สอยพื้นที่ว่างของอาคิโตะก็ยอดเยี่ยม เช่น ตอนพันสายไฟประดับรอบต้นคริสต์มาส เขารู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่าควรเว้นช่องไฟแค่ไหนดวงไฟจึงจะเสมอกัน นอกจากนี้ แคลดูรูปถ่ายอาคารเพียงรูปเดียว ก็ปั้นโมเดลดินเหนียวสามมิติขึ้นมาได้ ขนาดส่วนที่มองไม่เห็นในรูปเขายังปั้นออกมาได้ไม่ผิดพลาด

ใครๆ ก็ชมว่าเด็กคนนี้เป็นอัจฉริยะ ไม่มีพ่อแม่คนไหนไม่ติใจที่ถูกชมแบบนั้น ทั้งยาสีฮารุและเทโกะต่างก็พึงพอใจมาก และคิดว่าตัวเองคิดไม่ผิดที่จัดแจงให้ลูกได้รับการศึกษาอย่างดีตั้งแต่อ่อนแต่ออก

ทว่า “ไม่ใช่อัจฉริยะหรอก” ยาสิฮารุไม่เคยลืมที่จะเตือนสติว่า “อัจฉริยะนะไม่ได้หยุดแค่นี้ ถ้าไม่มีความคิดถึงกับอยากเปลี่ยนแปลงโลกก็ไม่อาจจะเรียกว่าเป็นอัจฉริยะได้หรอก สำหรับอาคิตะนั้นะ อย่างเก่งก็เป็นแค่คนเก่งที่มีความสามารถพิเศษแค่นั้น”

ต่อด้วย “แบบนี้ก็ดีแล้ว เพราะอัจฉริยะไม่มีความสุขหรอกนะ”

ในที่สุดอาคิตะก็ขึ้นชั้นประถม จริงอยู่ที่ว่าเขาอาจจะไม่ใช่อัจฉริยะ แต่ก็ไม่ธรรมดาถึงขนาดที่บรรยายด้วยคำว่าผู้มีความสามารถพิเศษไม่ได้ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเอกชนมีลูกเศรษฐีเข้าเรียนเยอะ พวกเขาล้วนได้รับการศึกษาระดับสูง แต่ความเป็นเลิศของยูคิตะก็ดูจะโดดเด่นเกินใคร ไม่ใช่ว่าตัวฮาคูโร่ได้เห็นผลการเรียนของอาคิตะ แต่เป็นเพราะเทโกะมาแล้วให้ฟังอย่างตื่นเต้น ชัดเจนว่าเทโกะไม่ได้โกหกหรือมั่วเกินจริง

“ครูประจำชั้นบอกว่าอนาคตตั้งเป้าคว้ารางวัลโนเบลได้เลย ยางามิคุงมีระดับความสามารถถึงขนาดนั้น”

เทโกะเล่าเรื่องนั้นตอนกินอาหารเย็นสมัยอาคิตะยังอยู่ชั้นประถม สาม ยาสิฮารุหัวเราะบอกว่า การเรียนเต็มรูปแบบจะเริ่มหลังจากนี้ เราไม่รู้หรอกว่าจะเป็นยังไง แต่สีหน้าภาคภูมิใจ

ฮาคูโร่จำไม่ได้ว่าตนเองทำตัวอย่างไร คงนั่งเงิบๆ สิ่งที่ได้จำได้แม่นคือความร้อนรนที่ถาโถมเข้ามา

เขาไม่ได้จินตนาการต่างพ่อซึ่งอ่อนกว่าเก้าปี สิ่งเดียวที่คิดคือตนเองต้องรีบออกไปจากที่นี่ ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้โดนกดดันอะไร ยาสิฮารุเรียกฮาคูโร่โดยเติมคุงต่อท้ายเหมือนเดิม บางครั้งก็ทำตัวห่างเหินไปบ้าง แต่เขาไม่เคยทำท่าทางไม่พอใจ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายต่างก็คิดตรงกัน ในทางกลับกันเขาก็นึกขอบคุณที่จุนเจือเงินทองให้ลูกติดภรรยาเหมือนลูกแท้ๆ แต่ก็รู้ด้วยว่าไม่ได้มาจากความรัก แต่เป็นความรับผิดชอบที่พึงกระทำ

ช่วงนั้นฮาคูโร่เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยพอดี เขาเรียนโรงเรียน

มัธยมปลายของรัฐเช่นเดียวกับตอนมัธยมต้น ไม่อยากปรึกษาเรื่องเส้นทางอนาคตกับใคร แต่จะเก็บเป็นความลับกับพ่อแม่ก็ไม่ได้ คืบหนึ่งเทโกะถามว่าจะเอาอย่างไร พอฮาคุโร่บอก เธอก็ทำตาโต

“สัตว์แพทย์หรือ”

“ไม่ดีหรือ” ย้อนถามหัวนๆ

“ไม่ใช่ไม่ดี...แต่ทำไมละ”

“เพราะอยากเป็นสัตว์แพทย์ไง ถือว่าเป็นคำตอบไม่ได้หรือ เหมือนคนที่อยากเป็นนักเปียโนสอบเข้ามหาวิทยาลัยดนตรีนั้นแหละ”

“เป็นหมอรักษาสัตว์จะดีหรือ เป็นหมอรักษาคนไม่ได้หรือ คณะสัตว์แพทย์ก็เข้ายากเหมือนกันนี่ พยายามเรียนอีกนิดแล้ว—”

แม่ ฮาคุโร่พูดแทรกเทโกะ

“ผมไม่อยากเป็นหมอ ไม่คิดจะทำงานที่โรงพยาบาลยางามิด้วย อาคิตะเป็นผู้สืบทอดโรงพยาบาลไม่ใช่หรือ แบบนี้ดีแล้ว”

เทโกะทำหน้าเศร้า แต่ฝืนยิ้มเจื่อน

“ยังงี้ก็ไม่อยากเกี่ยวข้องกับบ้านยางามิสินะ”

“เปล่าดันทุรังนะ ผมแค่จะทำสิ่งที่ผมอยากทำ”

เทโกะคอดก ถอนหายใจ เข้าใจแล้ว เธอพิมพ์

เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยในจังหวัดคานางาวะได้อย่างราบรื่น เพราะไม่สามารถเดินทางไปกลับจากบ้านได้ จึงออกจากบ้านมาเช่าอะพาร์ตเมนต์สำหรับนักศึกษาแห่งหนึ่ง ห้องแคบขนาดวางเตียงกับโต๊ะและเบาะรองนั่งใบเดียวก็เต็มแล้ว แต่สำหรับฮาคุโร่ถือเป็นปราสาทที่สุดในชีวิตก็ได้มาเป็นของตัวเอง เป็นสถานที่ซึ่งเขาไม่ต้องเกรงใจใคร คืบแรกที่นอนบนเตียงในห้องนั้น เขาก็คิดว่าตัวเองไม่ใช่ยางามิ ฮาคุโร่ แต่กลับมาเป็นเทชิมะฮาคุโร่เหมือนก่อน

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยสนุกสนาน มีเรื่องให้เรียนรู้มากมาย ทุกวัน

ต้องทำการทดลอง ผักภาคปฏิบัติ และส่งรายงานจนแทบไม่มีเวลาเที่ยวเล่น แต่ก็เป็นที่ที่ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ ได้สัมผัสกับสัตว์มากมาย ไม่ใช่แค่สัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขหรือแมว แต่ได้ดูแลปลาสัตว์อย่างวัวหรือหมูด้วย งูที่เคยเกลียดก็เริ่มมองว่าน่ารักหลังจากที่เลี้ยงไว้ที่ห้องวิจัยหลายตัว

เรามีแฟนตอนมหาวิทยาลัยปีสอง เป็นนักศึกษาสาวเด็กกว่าหนึ่งปี ที่รู้จักกันตอนทำงานพิเศษร้านอิซากายะ เป็นเด็กผู้หญิงที่มีเสน่ห์และรอยยิ้มน่ารัก เพราะอยู่ในวัยกำลังเรียนรู้เรื่องเซ็กซ์ สุดสัปดาห์จึงกอดก่ายกันในบ้านฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตลอดทั้งวัน ปิดเทอมฤดูร้อนก็จัดหนักทุกวัน ใช้ถุงยางกล่องยี่สิบชิ้นหมดเกลี้ยงในหนึ่งสัปดาห์

เขาคิดว่าอาจแต่งงานกับเธอคนนี้ได้ แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น จู่ๆ วันหนึ่งเธอพูดขึ้นว่า “เบื่อมีเซ็กซ์กับฮาคุโร่แล้ว” แล้วทิ้งเขาอย่างง่ายดาย ตอนหลังถึงรู้ว่าเธอชอบผู้ชายคนอื่น และจบตรงที่โดนคบซ้อน

เป็นช่วงฮาคุโร่เพิ่งกลับมาใช้นามสกุลเทชิมะ เขากังวลจึงอ่านหนังสือทำนายดวงจากชื่อนามสกุลที่ห้องสมุด พอตรวจสอบจำนวนเส้นตัวอักษรพบว่าโชคดีมาก แม่เทโกะบอกว่าตั้งชื่อฮาคุโร่แบบกึ่งสิ้นหวัง แต่พอรู้ว่าแม่คำนวณจำนวนเส้นอย่างดีก็รู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมาในอก

การออกหักครั้งนี้อาจจะส่งผลดีในตอนสุดท้าย เพราะพอขึ้นปีสามก็เรียนหนักขึ้น ยุ่งมากถึงขั้นนอนค้างที่ห้องวิจัยก็มี

จากนั้นพอขึ้นปีสี่ ช่วงเริ่มฝึกภาคปฏิบัติอย่างการผ่าศพก็ได้รับโทรศัพท์สายนั้น เลยหกโมงเย็นแล้วแต่ฮาคุโร่ยังอยู่ในที่ห้องวิจัย

เป็นโทรศัพท์จากยาตีฮารุ ปีหนึ่งเจอกันครั้งหนึ่งได้ แต่เป็นครั้งแรกที่ได้รับโทรศัพท์จากเขา

“ฮาคุโร่คุง เกิดเรื่องร้ายแรง ร้ายแรงมาก” จังหวะที่ได้ยินเสียงคล้ายคร่ำครวญของยาตีฮารุ หมอกสีดำแผ่กระจายเต็มอกฮาคุโร่ อะไรครับ เขาถามด้วยเสียงแหบต่ำ

“เทโกะ แม่ของเธอ...เสียชีวิตแล้ว”

ในหัวกลายเป็นสีขาวโพลน โลกตรงหน้ามืดมิดชั่วขณะ ประสาทการได้ยินด้านซาราวหูดับ ไม่ได้ยินสรรพเสียงใด สิ่งแรกที่ลอยเข้ามาหูคือเสียงตนเอง วงจรความคิดหยุดชะงัก เพราะอะไรครับ เขาถาม

“อุบัติเหตุนะ ดูเหมือนจะลื่นล้มในห้องน้ำ หัวกระแทกหมดสติในอ่างน้ำ...จมน้ำตาย”

“ห้องน้ำ ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ครับ ทำไมไม่สังเกตเห็นครับ”
เขากำโทรศัพท์มือถือแน่น ตะโกนร่าวกกับจะตำหนิยาสิทธิ์

“ไม่ใช่ห้องน้ำที่บ้านนะสิ”

“ไม่ใช่ที่บ้าน งั้นที่ไหนครับ”

“บ้านที่โคอิซึมิ”

ฮะ เขาอุทาน โคอิซึมิคือเมืองบ้านเกิดของเทโกะ

ฮาคูโร่เดินทางไปอาคารจัดงานศพแถวคุฮาสน์ยามิตอนดึก ศพเทโกะถูกย้ายมาไว้ที่นี้เรียบร้อยเพื่อเตรียมการสำหรับคืนเผาศพ

ในห้องปูเสื่อทาทามิ ฮาคูโร่เผชิญหน้ากับแม่ที่สวมชุดขาว ว่ากันว่าคนตายจะมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ทว่าใบหน้าเทโกะยังเหมือนตอนมีชีวิต สีหน้าสงบเหมือนนอนหลับ คล้ายจะลืมตาขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

ยาสิทธิ์ ฮาคูโตะ และจุนโกะนั่งล้อมพูกที่เทโกะนอนอยู่

“ไม่รู้เพราะอะไร ช่วงนี้เขาหวั่นบ้านโคอิซึมิเป็นพิเศษ เมื่อวานกับบอกว่าจะออกไปเก็บของแล้วยังบอกอีกว่าถ้าดึกจะค้างที่นั่น แต่พอวันนี้ยังติดต่อไม่ได้ ฉันเป็นห่วงเลยวานจุนโกะไปดูให้ก็เลยเจออยู่ในอ่างน้ำ...”

ยาสิทธิ์อุทานอย่างเจ็บปวด

“ตกใจมากเลย” จุนโกะถอนหายใจยาว ยกมือซ้ายขึ้นแตะศีรษะ
“เห็นสัมผัสภาวะของพ่ออยู่ แต่เรียกเท่าไรก็ไม่ตอบเลยลองไปดูที่ห้องน้ำ เห็นชุดในตะกร้าผ้าและไฟห้องน้ำเปิดอยู่ ฉันสังหรณ์ใจไม่ดี พอเปิดประตูก็เห็น

วัตถุสีดำลอยในอ่างอาบน้ำ มองซ้ำอีกทีก็เห็นว่าเป็นเส้นผม”

เทโกะจมน้ำในสภาพนอนคว่ำหน้า จุนโกะรีบประคองศีรษะขึ้น แต่
ใบหน้ากลายเป็นสีขาวซีดแล้ว

“คิดว่าคงไม่ทันแล้วแต่ลองโทร. 119 เรียกรถพยาบาลก่อน แล้วโทร.
หาคุณยาสึฮารุระหว่างรอรถพยาบาล... ในหัวปั่นป่วนไปหมด อธิบายผิดๆ
ถูกๆ”

“ไม่หรอก สถานการณ์แบบนั้นนับว่าสถิติดีมากแล้วครับ” ยาสึฮารุ
พูด

“ตอนกี่โมง” ฮาคูโรถามจุนโกะ

“ตอนกลางวัน...ก่อนเที่ยง”

“ตั้งนานขนาดนั้น” ฮาคูโรเลื่อนสายตามองยาสึฮารุ “ทำไมไม่บอก
ผมเร็วกว่านี้ล่ะครับ”

คือเรื่องนั้น ยาสึฮารูกำลังจะพูด “มันมีเหตุผล” จุนโกะแทรก

“รถพยาบาลมา แต่หน่วยกู้ภัยตรวจร่างกายของพี่แล้วบอกว่าเสียชีวิตแล้วจึงนำร่างไปโรงพยาบาลไม่ได้ แถมยังเข้าข่ายตายผิดธรรมชาติ
จำเป็นต้องแจ้งตำรวจ หลังจากนั้นก็มีตำรวจมาตรวจสอบภายในบ้านหลาย
คนก่อนนำศพของพี่ไปสถานที่ตำรวจ”

“ตายผิดธรรมชาติ...”

“เป็นอย่างที่เขาวางจริงๆ นั่นแหละ” ยาสึฮารุเอ่ย “หากตายในสถานที่
อื่นนอกจากโรงพยาบาล และไม่ใช่ว่าการป่วยตาย โดยทั่วไปเขาจะนับ
เป็นการตายผิดธรรมชาติ ตำรวจจะตรวจศพหรือสถานที่เกิดเหตุก็ไม่แปลก
ตอนฉันไปถึงบ้านที่โคอิซึมิ โดนตำรวจถามหลายเรื่อง ถามกระทั่งพยานที่
อยู่แบบไม่อ้อมค้อม จริงอยู่ที่อาจเป็นงานของทางนั้น แต่รู้สึกไม่ค่อยดีเลย”

“ฉันก็ถูกถามเยอะเลยล่ะ อย่างเรื่องพี่ขัดแย้งกับใครบ้างหรือเปล่า
เหลวไหลซะมิด”

“แล้วเป็นยังไง”

ยาตีฮารุกยักษ์ใหญ่ และสายหน้า

“ไม่มีอะไร สุดท้ายก็สรุปว่าเป็นอุบัติเหตุ ตำรวจอธิบายว่าเท้าอาจ
ลื่นในอ่างน้ำ ศีรษะด้านหลังกระแทกอย่างแรงจนสลบแล้วจมน้ำไปทั้งอย่าง
นั้น จุนโกะบอกว่าประตูทางเข้าด้านหน้าล็อกอยู่ และพวกหน้าต่างก็ลงกลอน
จากด้านใน ภายในห้องไม่มีร่องรอยการบุกรุกหรือการต่อสู้จึงไม่ถือเป็น
เหตุอาชญากรรม การชันสูตรศพไม่พบจุดผิดปกติใดๆ ตกเย็นเขาถึงคืนศพ
มาให้ เพราะอย่างนั้นเลยแจ้งฮาคุโร่คุงซึกะ เธออาจจะไม่พอใจแต่อยากให้
เข้าใจด้วย”

ฟังดูไม่เคลียร์เท่าไร แต่ไม่เจอช่องโหว่ให้ได้แย้ง ฮาคุโร่จึงได้แต่
พิมพ์ว่า หรือครับ

หลังจากนั้นจุนโกะก็กลับบ้าน ยาตีฮารุกก็มึ่งงานที่ต้องสะสาง ฮาคุโร่
จึงอยู่เฝ้าศพกับอาคิตะเพียงสองคน

หลังอาบน้ำ เขาเดินไปห้องที่เทโกะนอนอยู่ ก็เห็นอาคิตะนั่งข้าง
หมอน กำลังจ้องหน้าแม่

“หน้าแม่มีอะไรติดอยู่หรือ” ฮาคุโร่ถาม

“คิดว่าแต่งหน้าแปลกๆ นะ แม่ไม่เขียนคิ้วแบบนี้”

“จึ้นนายก็เขียนแก้ไขให้ใหม่สิ”

ไม่ละ อาคิตะสายหน้า “แบบนี้ดีแล้ว เหมาะกับแม่แล้ว ดูดีกล
ด้วย อยากบอกตอนแม่ยังอยู่จัง” เด็กชายพนหัวเราะก่อนเงยมองฮาคุโร่
“ไม่เจอกันนานนะ”

“นั่นสิ”

“มหาวิทยาลัยเป็นไง”

เรื่อยๆ นะ ฮาคุโร่ตอบพลางลงนั่งขัดสมาธิข้างอาคิตะ

“นายแหละเป็นไง ชีวิตเด็กมัธยมสนุกไหม”

อาคิโตะเรียนอยู่มัธยมต้นแล้ว

ยังงี้สินะ น้องชายต่างพ่อเอียงคอ “ไม่เชิงไม่สนุก แต่ไม่เข้าใจเท่าที่หวัง เพื่อนร่วมชั้นหน้าเดิมๆ พวกที่มาจากโรงเรียนอื่นก็ไม่เก่งเท่าที่คิด”

“ไม่เก่งเนี่ย หมายถึงเรียนหรือ”

“ทั้งเรื่องเรียน กีฬา และเซนส์ด้านศิลปะ” อาคิโตะหันมองฮาคุโร่ “รู้ๆผมเข้าโรงเรียนรัฐเหมือนพี่ดีกว่า”

“พูดบ้าๆ นายต้องบ่นเปื้อเพราะมีแต่พวกโง่แกง”

“ความโง่เป็นลักษณะเฉพาะตัว ดีกว่าธรรมดาเป็นไหนๆ”

ได้ยินคำพูดคำจาเป็นผู้ใหญ่นั่นแล้ว ฮาคุโร่จ้องหน้าน้องชายเขม็ง ไม่เจอกันพักใหญ่ คางเรียวขึ้น หน้าตาไม่ได้คมสันมากนัก แต่จมูกโด่ง ดวงตาเรียวยาว ตำแหน่งคิ้วสมบูรณ์แบบ ใครมองก็คงจัดเข้าหมวดหมู่เด็กหนุ่มรูปงาม

“นายเข้าชมรมหรือเปล่า อย่างชมรมกีฬา”

“ชมรมเทนนิสกับชมรมวิทยาศาสตร์การคำนวณ”

“ว่าไงนะ ชมรมเทนนิสนะเข้าใจ แต่อีกชมรมคืออะไร”

คอมพิวเตอร์ อาคิโตะอธิบายซ้ำๆ “ก็คือวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ชมรมวิทยาศาสตร์การคำนวณ ผมตั้งเองแหละ ลังเลว่าจะใช้ชื่อวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ดีไหม แต่คิดว่าตั้งเกณฑ์มาตรฐานให้สูงไว้เพื่อป้องกันคนที่อยากเข้าชมรมเล่นๆ เลยเขียนด้วยอักษรคันจิ”

“หืม...รวมตัวกันทำอะไรนะ”

อาคิโตะก้มหน้า ซ้อนตามอง “อธิบายได้นะ แต่อยากฟังหรือเปล่า”

“อย่าดีกว่า” ฮาคุโร่ยกมือห้าม

เขารู้มานานแล้วว่าอาคิโตะหลงใหลด้านคอมพิวเตอร์ เห็นชอบเล่นคอมพิวเตอร์กับเรียนรู้เรื่องเทคนิคการเขียนโปรแกรมระดับสูงด้วยตัวเอง ตั้งแต่สมัยประถม

“จะเป็นหมอไม่เห็นจำเป็นต้องรู้คอมพิวเตอร์”

อาคิตะกะพริบตาปริบๆ ด้วยความตกใจ “พื้คิดแบบนั้นจริงอะ”

“จะบอกว่าไม่ใช่โรอะ”

“กลับกันเลย ถ้ามีคอมพิวเตอร์ หมอว่าครั้งก็ไม่จำเป็น ลองนึกเรื่องที่หมอทำสิ สรุปชื่อโรคจากการอ่านแบบฟอร์มเวชระเบียนหรือผลการตรวจหลายๆ อย่างแล้วจ่ายยา ทำแค่นั้นเอง อาวุธคือฐานข้อมูลที่ชื่อว่าประสบการณ์ แต่คนคนเดียวจะให้จดจำรายงานทางการแพทย์ของทั่วโลกไม่ไหวหรอก แต่คอมพิวเตอร์ทำได้”

นี่หรือความคิดเห็นของเด็กชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่ง ฮาคูโร่ยังไม่เข้าใจแต่ขอโต้แย้งไม่ได้ แต่ต้องยอมรับว่าเป็นความคิดที่ถูกต้องด้วย

“สัตว์แพทย์ก็ไม่จำเป็นด้วยสินะ”

“ไม่รู้สิ คำนวนค่าใช้จ่ายกับประสิทธิภาพ ปัจจุบันใช้คนตรวจน่าจะประหยัดกว่า”

“ได้ยินแบบนี้ค่อยโล่งใจหน่อย”

เพราะฉะนั้น อาคิตะพูดยิ้มๆ ด้วยสีหน้าจริงจัง “ผมจะไม่ใช่หมอ”

“หา แล้วโรงพยาบาลจะทำยังไง”

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่เรื่องที่ผมต้องคิด”

“หืม ตามใจแล้วกัน เพราะฉันไม่เกี่ยวข้อง เดิมก็ไม่ใช่นักบ้าน Yangami อยู่แล้ว พอแม่ตายก็ไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสมบูรณ์” ฮาคูโร่พูดพลางมองหน้าเทโกะไปด้วย

ต่างคนต่างเงียบชั่วขณะ ที่รู้สึกว้าวรรยากาศเย็นเยือกขึ้นมา เป็นเพราะน้ำแข็งแห่งที่ปูรองใต้ศพหรือเปล่านั้น

“กุญแจนะ” อาคิตะค่อยๆ พูดทีละคำ “ปืมได้”

เอ๊ะ ฮาคูโร่มองน้องชายต่างพ่อ “เรื่องอะไร”

“กุญแจประตูบ้านที่โคอิซึมิ กุญแจสำรองทำงายชนิดเดียว”

ไม่เข้าใจว่าน้องพูดอะไร แต่ดูจากแวตาคาอิโตะที่จ้องมองอากาศ
ฮาคุโร่ก็เข้าใจความหมายที่แท้จริง

“จะบอกว่าไม่ใช่อุบัติเหตุหรือ”

“ประตูหน้าบ้านที่โคอิชิมีติดโซ่ไว้ แม่เป็นคนขี้ระแวง ไม่น่าล็อก
ประตูโดยไม่คล้องโซ่”

“นายรู้หรือเปล่าว่ตัวเองกำลังพูดอะไร”

“รู้สิ แนนอยู่แล้ว” คาอิโตะยิ้มก่อนส่ายหน้า “แค่สงสัยนิดหน่อยนะ
ไม่ว่าใคร...แม่อีกคงมีเผอเธอกันบ้าง บังเอิญลืมคล้องโซ่ บังเอิญคืนนั้นลื่น
ล้มในอ่างน้ำ อาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้”

อาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ คาอิโตะจ้องศพแม่พลางย่ำ

6

หลังออกเดินทางมาหนึ่งชั่วโมงกว่า ฮาคุโร่ขับรถยนต์เอสยูวีทำใน
ญี่ปุ่นเข้าถนนเล็กที่แยกจากถนนสายหลัก เขตที่อยู่อาศัยที่มากมายไปด้วย
เนินเขา มองเห็นบ้านพักหรูสมกับคำว่าคฤหาสน์ตั้งอยู่เป็นระยะ

ทันใดนั้นถนนแคบๆ ก็กว้างขึ้น ฝั่งขวามือมีอาคารโรงเรียนประถม
ฝั่งซ้ายมีอาคารหกชั้นสีเทา จำได้ว่ามีชั้นใต้ดินอีกสองชั้น

ฮาคุโร่ลดความเร็วพลางแหงนมองอาคาร เริ่มกังวลขึ้นมาว่าใช่ที่นี้
จริงๆ หรือ เพราะในความทรงจำของเขา มันเคยใหญ่โตและมีสีขาวดูโดดเด่น
กว่านี้ ทว่าเหนือประตูทางเข้าติดป้าย ‘โรงพยาบาลยางามิ’ ชัดเจน

“ไม่ได้มาตั้งนาน” ฮาคุโร่เอ่ยพลางมุ่งไปลานจอดรถ “มาโรงพยาบาล
นี้ครั้งสุดท้ายก็น่าจะตั้งแต่สมัยมัธยมต้นนู่น”

จุดประสงค์คือมาฉีดยาป้องกันไข้หวัดใหญ่ แต่ฤดูหนาวปีนั้น

ฮาคุโร่ดันเป็นหวัด นับแต่นั้นเขาเลยเลิกเชื่อถือวัคซึนป้องกันไข้หวัดใหญ่

ลานจอดรถกว้าง เขาจอดรถเรียบร้อยแล้ว เดินไปประตูทางเข้า

เดินผ่านประตูอัตโนมัติ ย่างเท้าเข้าลิโอบบี้ มีคนนั่งประปรายตาม
เก้าอี้พับที่วางเรียงเป็นแถว นี่ก็ต่างไปจากความทรงจำของฮาคุโร่ เขา
ไม่ได้มาที่นี่บ่อยนักแต่จำได้ดีว่ามีคนใช้หน้าตาเสมอ

“ไม่ต้องนั่งรอนาน สำหรับผู้ป่วยแล้วถือว่าสะดวกขึ้นเยอะนะคะ”

คาเอเดะพูด คงอยากบอกว่ามีคนน้อยสินะ

ฮาคุโร่มองไปรอบๆ เพื่อหาเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์แต่ไม่เจอ เขา
เดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ หญิงวัยกลางคนหน้าตาซึ่งนั่งทำงานธุรการ
ขอโทษครับ ฮาคุโร่ทัก “ประชาสัมพันธ์อยู่ไหนครับ”

หญิงวัยกลางคนเงยหน้า เลนส์แว่นตาส่องประกาย “เอ๊ะ ว่าไงนะ
คะ” เธอถามห้วน

“ผมกำลังหาเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์อยู่ครับ”

อ้อ หญิงวัยกลางคนพยักหน้าอย่างเบื่อหน่าย “ไม่มีแล้วคะ มา
เยี่ยมใครคะ”

“ครับ คุณยางามิ ยาฮีฮารุอยู่...”

ได้ยินคำพูดของฮาคุโร่แล้วแว่นตาของหญิงวัยกลางคนเปล่งประกาย
วาว อะ อ้อ เธอตอบรับแปลกๆ

“ขึ้นชั้นหกแล้วถามเคาน์เตอร์พยาบาลนะคะ” พูดจบแล้วเธอก็เบน
สายตามองคาเอเดะที่ยืนหลังฮาคุโร่

ขอบคุณครับ ฮาคุโร่พูดแล้วเดินออกจากตรงนั้น

“รู้สึกแย่มาก” คาเอเดะเดินไปบนไป

“เหมือนกัน มาเยี่ยมผู้อำนวยการแท้ๆ มันยังงั้นเนี่ย”

แต่ได้ลิ้มรสความอึดอัดอีกครั้งตอนถึงเคาน์เตอร์พยาบาลชั้นหก พอ
ถามหมายเลขห้องยาฮีฮารุ พยาบาลสาวก็ตอบว่า “คุณยางามิอยู่ห้อง

หกลุณย์ห้าคะ” พลังมองด้วยแวตาสงสัยใคร่รู้และประหลาดใจ

ฮาคุโร่เอียงคอปลังมองหาห้อง ห้องหกลุณย์ห้าอยู่สุดโง่งทางเดิน
เมื่อเคาะประตู ได้ยินเสียงตอบว่าคะตันที เป็นเสียงต่ำของผู้หญิง
ไม่นานประตูก็เปิดออกจากด้านใน เผยให้เห็นผู้หญิงร่างเล็กสวม
เสื้อคาร์ดิแกนสีม่วง ผมหาวโพลนทั้งศีรษะ ใบหน้ามีริ้วรอยเหี่ยวย่นตาม
วัย ยืนหลังตรงดูภูมิฐาน นามิเอะ น้องสาวยาตีฮารุนั่นเอง

นามิเอะเงยหน้ามองฮาคุโร่ เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นเล็กน้อย “ไม่ได้เจอ
ตั้งนาน”

“ไม่พบกันนานนะครับ” ฮาคุโร่ก้มศีรษะ

“ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“ครบรอบวันตายเข้าปีที่เจ็ดของแม่ครับ”

อ้อ นามิเอะพยักหน้าเล็กน้อยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “นั่นสินะ”

“ตอนนั้นขอบคุณที่ช่วยเหลือครับ”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย” นามิเอะปรายตามองคาเอเดะก่อนหันกลับ
มาหาฮาคุโร่ “เมื่อวานคุณจุนโกะติดต่อมาแล้ว ได้ยินว่าเธอจะมาเยี่ยม
บอกตามตรงฉันตกใจมาก เพราะคิดว่าตัดขาดกับบ้านยางามิแล้ว จำได้
ไหมว่าพูดอะไรไว้ตอนครบรอบวันตายเทโกะซัง”

“แน่นอนครับ ผมพูดว่า—วันนี้ผมมาเป็นตัวแทนบ้านเทชิมะ”

“ดังนั้นตอนพี่ล้มป่วยเข้าโรงพยาบาลเลยไม่ได้แจ้งเธอ พี่เองก็บอก
ว่าไม่จำเป็น”

“ไม่เป็นไรเลยครับ จริงๆ ผมก็ลังเลว่าควรมาเยี่ยมหรือไม่ แต่เธอ
ขอร้องไห้มาเป็นเพื่อน...” ฮาคุโร่เหลียวหลัง “ขอแนะนำให้ผู้จักรพรรษา
อาคิโตะครับ”

“คาเอเดะคะ ฝากตัวด้วยนะคะ ของฝากนี้สำหรับทุกคนนะคะ”
คาเอเดะทักทายด้วยท่าที่เอาอกเอาใจ ยืนถุกกระดาศให้นามิเอะ

นามิเอะไม่ตื่นนั้นยิ่งม มองคาเอะตะก่อนถอนหายใจเบาๆ “เชียวข้างโน”
หันหลังกลับไปโดยไม่ยื่นมือรับถุงกระดาษ

ขออนุญาตครับ ฮาคูโร่เอ่ยพลางเดินตามหลังนามิเอะไปพร้อมกับ
คาเอะตะ

เข้าห้องไปจะเจอพื้นที่สำหรับวางอ่างล้างจานและตู้เสื้อผ้า นามิเอะ
เปิดประตูเลื่อนที่อยู่อีกเข้าไป สิ่งที่เตะตาคือโทรทัศน์ LED จอใหญ่ มีเตียง
ตั้งข้างหน้า ถัดไปอีกนิดมีโต๊ะกับเก้าอี้ตั้งอยู่

นามิเอะเดินไปที่เตียง จ้องมองเนื้อผ้าห่มด้วยสีหน้าเย็นชา หลัง
เรียกเบาๆ ว่า พี่คะ ก็หันกลับมามองพวกฮาคูโร่ “ยังหลับอยู่”

ฮาคูโร่ก้าวเข้าไปอย่างลังเล มองหน้าคุณยายสีฮารุที่กำลังนอนหลับ
ตัวซีดหมอง ผอมซูบเหมือนคนละคน แต่จู่ๆก็งุ่มบ่งบอกเอกลักษณ์ของ
ยายสีฮารุ

นอกจากสายน้ำเกลือ มีสายระโยงระยางหลายเส้นตามลำตัว
ยายสีฮารุ และมีเครื่องวัดคลื่นไฟฟ้าหัวใจตั้งอยู่ข้างเตียง

ยายสีฮารุนอนหลับตาด้วยสีหน้าสงบนิ่ง ได้ยินเสียงหายใจสม่ำเสมอ
“เขาลืมตาตื่นบ้างไหมครับ” ฮาคูโร่ถามนามิเอะ

“บางทีนะ แต่ก็นอนต่อทันที ตื่นได้นานสุดราวสามสิบนาที”
นามิเอะลากเก้าอี้ได้โตะออกมาหนึ่ง

“พวกเธอก็นั่งก่อนไหม พี่คงไม่ตื่นเร็วๆ นี่หรอก”

คะ คาเอะตะจึงตอบก่อนฮาคูโร่ ลากเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามนามิเอะออก
มา “นี่วางไว้ตรงไหนได้คะ” พอนั่งแล้วก็หยิบกล่องสี่เหลี่ยมจากถุงกระดาษ
ในมือ

“เขียนว่า ‘ร้านโทะระ’ หรือในกล่องคือ...”

“แน่นอน ถั่วแดงกวนอัดแท่งคะ”

คาเอะตะตอบด้วยเสียงสดใส ตรงข้ามกับนามิเอะที่หน้าบึ้งอย่าง

ระอา

“อย่าคิดว่าเป็นคนแก่แล้วจะชอบของหวานนะ คนแก่บางคนต้องจำกัดปริมาณน้ำตาลเพื่อสุขภาพด้วย”

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ” คาเอเดะตั้งท่าจะดิงกล่องกลับ

“ช่างเถอะ วางไว้ก่อน เดี่ยวคงมีคนมากิน” นามิเอะขึ้นเสียงแล้วมองหน้าคาเอเดะ “ว่าแต่อาคิโตะจะกลับญี่ปุ่นเมื่อไหร่ ถึงจะอ้างว่างานยุ่ง แต่พอป่วยใกล้ตายแล้วยังไม่กลับมาเนี่ย หมายความว่าไงกัน”

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ ตอนนี้กำลังพัฒนาธุรกิจใหม่ เขาปลื้มตัวจากชีแอตเทิลไม่ได้ หนูเลยมาเป็นตัวแทนอาคิโตะคุง สิ่งมาได้ทุกเรื่องเลยคะ”

หึ่ม นามิเอะแค้นหัวเราะคล้ายดูแคลน

“อาคิโตะก็อาคิโตะเถอะ ไม่ได้ติดต่อมาสักแอะ ส่งภรรยามาไม่บอก ไม่กล่าว ใช้อิฐนำเกลียดจังนะ ท่าจะเกลียดพวกเราน่าดู”

“ไม่ได้เกลียดนะคะ เพราะธุรกิจ—”

นามิเอะโบกมือขัดคำพูดคาเอเดะ “แต่งงานกันเมื่อไหร่” เธอถาม

“ปลายปีที่แล้วค่ะ”

“จดทะเบียนหรือยัง”

“ยังค่ะ”

“ยังอีกหรือ” ฮาคูไรนั่งลงพลงถาม “เพิ่งรู้เนี่ย”

“คุณไม่ถามนี่นา”

“แต่ปกติการแต่งงานหมายถึงจดทะเบียนสมรส”

“ที่ญี่ปุ่นไง แต่พวกเราจัดงานแต่งงานที่อเมริกาอะ ทะเบียนสมรสไม่จำเป็น”

“ถึงจะใช่ แต่ที่นี่คือญี่ปุ่น” นามิเอะพูดเสียงเรียบ “ถ้าไม่จดทะเบียน ประเดี๋ยวก็มีคนไม่ยอมรับเป็นสะใภ้ตามกฎหมายหรอก”

“ถ้าอาคิโตะคุงกลับมาทางนี้จะรีบจัดการทันทีค่ะ”

“ดีแล้ว แค่นี้ปัญหาก็เยอะพอแล้ว ถ้าลูกชายคนเดียวยังมีภรรยา โดยพฤติกรรมจะยิ่งยุ่งยากไปกันใหญ่”

ฮาคุโระมีปฏิกิริยากับคำพูดนั้น “ปัญหาที่ว่าคือ”

นามิเอะปรายตามอง “ตัดขาดจากบ้านยางามิแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่ครับ ขอโทษด้วย คนนอกไม่ควรก้าวล่วงสินะครับ” ฮาคุโระเกา ศีรษะแล้วเบนสายตามองไปที่เตียงผู้ป่วย “แต่มาเยี่ยมใช้ทั้งที่ ถามเรื่อง อาการป่วยคงได้สินะครับ เขาเป็นยังไงครับ”

“อย่างที่บอกเมื่อกี้ เดี่ยวหลับเดียวตื่น ไม่ได้รักษาเชิงรุกเป็นพิเศษ ประมาณว่ารอเวลาอย่างสงบ หมอเจ้าของไข้บอกว่าจะสิ้นลมเมื่อไหร่ก็ไม่แปลก” นามิเอะเล่าอย่างไม่แยแส

“คนเฝ้าไข้มีแค่เอ่อ...” ฮาคุโระผายมือไปที่หญิงชราแล้วอ้าอึ้ง

นามิเอะยิ้มเพื่อน

“เธอไม่เคยเรียกฉันว่าอาเลยแม้แต่ครั้งเดียว ตอนนี้อยู่ลงเลยว่าควร เรียกอะไร ถูกไหม”

ถูกตามที่อีกฝ่ายวิเคราะห้ ฮาคุโระยกไหล่ หญิงชราพยักหน้าอย่าง พอใจ

“ต่างฝ่ายต่างโตแล้ว เรียกชื่อก็ได้ หรือลืมนชื่อฉันแล้ว”

เป็นไปไม่ได้หรอกครับ พุดจบฮาคุโระก็กระแอม รู้สึกซาตรงแก้้มพลง เอ่ยปากอีกครั้ง

“คนเฝ้าไข้มีแค่คุณนามิเอะคนเดียวหรือครับ”

ใช่ เธอพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง “ตอนพี่ยังแข็งแรงดีก็คอยดูแล ทุกคนอย่างเต็มที่แท้ๆ แต่ทุกวันนี้แทบไม่มีใครมาเยี่ยมเลยด้วยซ้ำ พวกคนใจดำ”

ไม่รู้ควรตอบอย่างไรดีจึงพูดว่า หรือครับ

จังหวะที่ทั้งสามคนเสียบ ได้ยินเสียงผ้าเสียดสีกันเบาๆ จากเตียง

นามิเอะชะเง้อมอง “น่าจะตื่นแล้วนะ” เธอลุกขึ้น

ฮาคุโร่ลุกไปที่เตียง คาเอเดะตามมายืนข้างๆ

“พี่คะ รู้หรือเปล่า คุณฮาคุโร่มาเยี่ยมคะ คุณฮาคุโร่แน่ะคะ จำได้ใช่ไหม” นามิเอะพูดเสียงสูงข้างหูฮาคุโร่

ยาตีฮารุเผยอเปลือกตา ขยับใบหน้าเล็กน้อย สีหน้าเรียบเฉย แต่เห็นชัดว่าสายตานั้นมองมาทางฮาคุโร่แน่นอน

ปากขยับ ไม่มีเสียงลอดออกมา แต่อ่านปากได้ว่า ฮาคุโร่หรือ

“ไม่ได้พบกันนานนะครับ” ฮาคุโร่ก้มศีรษะ

เปลือกตายาตีฮารุกระตุก ฮาคุโร่ตีความว่ายาตีฮารุดีใจ เขาอาจเหลือริ้วแรงแค่พอขยับกล้ามเนื้อใบหน้า แต่ก็พยายามแสดงความรู้สึกตอนนี้ออกมา

แล้วกันนะ นามิเอะเร่งเสียงพูดข้างหูฮาคุโร่อีกครั้ง “คุณฮาคุโร่พาภรรยาของอาคิโตะมาด้วย อาคิโตะแต่งงานแล้วนะ”

เปลือกตายาตีฮารุกระตุกอีกครั้ง จากนั้นก็ลอกตาต่อไปมาราวกับหาบางอย่าง

“ผู้หญิงคนนี้ครับ” ฮาคุโร่ถอยห่างจากเตียงเล็กน้อย ดันตัวคาเอเดะมาข้างหน้า

คาเอเดะทั้งตัวลงคุกเข่าข้างเตียง ชะโงกหน้าเข้าไปหายาตีฮารุ “คุณพ่อ” เธอเรียก “หนูชื่อคาเอเดะ อา ช่างซาบซึ้งที่ได้เจอคุณพ่ออาคิโตะคุณ”

ฮาคุโร่ตกใจกับบทพูดที่เหมือนละคร พร้อมๆ กับหันไปสบตากับนามิเอะ เธอก็ดูตกใจแต่กลบอารมณ์ที่สีหน้าเอาไวได้ทันที “ดีจังนะพี่เท่านี้ก็ไม่มีห่วงแล้ว” เธอพูดกับยาตีฮารุ

ยาตีฮารุขยับปาก แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา นามิเอะยื่นหูเข้าไปใกล้ปากเขา “เอ๊ะ อะไร ว่างั้นนะ”

ยาตีฮารุพูดบางอย่าง นามิเอะขมวดคิ้วมุ่น

“ไม่ใช่ พุดอะไรนะ ไม่ใช่ภรรยาคุณฮาคุโร่ แต่เป็นภรรยาอาคิโตะ
อาคิโตะแต่งงานแล้ว คุณฮาคุโร่ยังไม่แต่ง เข้าใจไหม”

ทว่ายาสึฮารุไม่เปลี่ยนสีหน้า ไม่รู้ว่าเข้าใจคำพูดของนามิเอะหรือไม่
“หมอบอกว่ายังมีสติชัดเจนดี แต่บางครั้งก็เพี้ยนๆ บ้าง” นามิเอะ
ก้มมองยาสึฮารุแล้วเอียงคอ “ถ้าจะมีอาการสมองเสื่อมละก็ สู้ให้นอนหลับ
เสียยังดีกว่า ทางนี้จะได้ไม่ต้องโดนปั่นหัวจนวุ่นวาย”

“แต่หนูดีใจที่ได้พบคุณพ่อตอนท่านตื่นนะคะ ช่างประทับใจยิ่งนัก”
คำพูดของคาเอเดะโอเวอร์เหมือนเดิม “หนูตัดสินใจแล้ว หนูจะขออนุญาต
มาช่วยคุณอาตั้งแต่พรุ่งนี้คะ จะมาทุกวันเลย ต้องการอะไรบอกได้นะคะ”

กระตือรือร้นขนาดมินาเอะยังต้องยอมให้ “ขอบใจค่ะ...”

“ว้าว ค่อยยังช้า เพราะฉะนั้นขอฝากตัวตั้งแต่พรุ่งนี้นะคะคุณพ่อ”

คาเอเดะพุด ริมฝีปากยาสึฮารุเปลี่ยนรูปเล็กน้อย “เอ๊ะ ว่าไงคะคุณ
พ่อ” คาเอเดะยื่นหูเข้าไปใกล้ปากยาสึฮารุ แต่จับใจความไม่ได้

“ฉันทึ่งแทน” นามิเอะแทรกเข้ามา จ้องหน้ายาสึฮารุ

“ว่าไงพี่ มีอะไรอยากพุดหรือ เอ๊ะ อะไรนะ พุดอีกทีสิ” เธอเงยหูสุด
ชีวิตเพื่อจับใจความคำพูดของพี่ชาย

สุดท้ายนามิเอะก็ขมวดคิ้วอย่างงุนงงแล้วถอยห่างจากยาสึฮารุ

“เหมือนจะมีธุระกับคุณฮาคุโร่”

“เอ๊ะ ผมหรือครับ”

“คงใช่ ไม่รู้ว่าอยากพุดอะไร แต่ลองฟังเขาหน่อย”

ฮาคุโร่เข้าไปใกล้เตียงด้วยความสงสัย เขานั่งคุกเข่าที่พื้นเหมือน
คาเอเดะเมื่อครู่ จ้องหน้ายาสึฮารุ นึกไม่ออกว่าควรพุดอะไรจึงบอกว่า
ฮาคุโร่ครับ

ยาสึฮารุหันหน้ามาทางฮาคุโร่ช้าๆ เปลือกตาที่เคยหรี่เพียงครึ่งเดียว
กลับเปิดกว้างออก สีหน้ายังเรียบเฉยเหมือนเดิม แต่รู้สึกได้ถึงความตั้งใจ

แน่วแน่ว่าจากใบหน้านั้น

บอกอาคิตะ ยาชิฮารุพูด เสียงนั้นทรงพลังและชัดเจน

“บอกอาคิตะว่าไม่ต้องแบกภาระก็ได้...”

จะว่าฟังผิดก็ไม่ใช่เพราะคำพูดนั้นฟังดูหนักแน่นเหลือเกิน ฮาคูโร่ มองหน้านามิเอะ เธอเบิกตาโตเพราะคาดไม่ถึง

“หมายความว่าไงครับ ไม่ต้องแบกภาระอะไรครับ” ฮาคูโร่ถาม

ทว่ายาชิฮารุนิ่งไม่ตอบ ค่อยๆ หลับตาลง เริ่มหลับและหายใจเป็น จังหวะสม่ำเสมออีกครั้ง

“ที่เข้ามาเมื่อคืนนี้หมายความว่าอะไรกัน” ฮาคูโร่ถามนามิเอะ

“แปลความหมายตามคำพูดเลยก็ได้ นี่ อาคิตะเป็นผู้สืบทอดบ้าน ยางามิ ถ้าพี่ตายจะต้องรับภาระหลายอย่าง คงอยากบอกว่าไม่ต้องฝันละมัง”

“ทำไมต้องมาบอกผม ทั้งๆ ที่น่าจะรู้ว่าผมไม่สนิทกับอาคิตะ”

ไม่รู้สิ นามิเอะเอียงคอ

“หรืออาการป่วยทำให้สับสน”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ คุณพ่อต้องคิดว่ามีแต่คุณพี่ที่จะเป็นกำลังให้ อาคิตะคงได้”

“เธอจะรู้อะไรเรื่องเราสองพี่น้อง เรื่องคุณยาชิฮารุด้วย”

“ฉันจะพยายามเรียนรู้ค่ะ ระหว่างเฝ้าไข้หนูจะคุยกับคุณพ่อเยอะๆ เลยฝากตัวด้วยนะค่ะคุณอา” ดูเหมือนคาเอเดะตั้งใจจะมาดูแลยาชิฮารุ เต็มร้อย

“ฉันเข้าใจความรู้สึกเธอ แต่ตัดสินใจคนเดียวไม่ได้”

“เอ๊ะ ทำไมคะ”

“เมื่อก็บอกไปแล้วนะว่า ถ้ายังไม่จดทะเบียนสมรสจะมีคนไม่ยอมรับ เธอเป็นสะใภ้ตามกฎหมาย ถึงอย่างนั้นจะไม่แนะนำก็ไม่ได้” นามิเอะ ไตร่ตรองสักพัก พยักหน้าหงึกหงักเหมือนตัดสินใจอะไรบางอย่าง มอง

คาเอเดะ “เร็วๆ นี่ฉันจะให้เธอไปงานรวมญาติ”

“งานรวมญาติ”

“เร็วๆ นี่จะมีการหารือเรื่องอนาคตบ้านยางามิ แม้ตกอับก็ยังเป็นบ้านยางามิอันทรงเกียรติ ถ้าเกิดเรื่องวุ่นวายหลังเจ้าบ้านตายคงขายขึ้นหน้าสาธารณชนแน่”

“วิเศษเลยคะ จะชวนหนูไปที่นั่นหรือคะ” คาเอเดะพนมมือตรงหว่างอก ทำตาเป็นประกาย

ผู้หญิงทั่วไปคงหนักใจที่ถูกชวนไปงานรวมญาติ แต่คาเอเดะดันผิดมนุษย์มนา กลับกันยังเร่งเร้าว่า “เมื่อไหร่คะ หนูไปได้ทุกเมื่อ”

“เดี๋ยวถามทุกคนก่อน ถ้ากำหนดวันเวลาแล้วจะติดต่อไป”

“ไต่โย ตั้งตารอเลยคะ น่าสนุกนะ” คาเอเดะหันมาขอความเห็นจากฮาคุโร่

“ฉันไม่เกี่ยว เป็นคนนอก”

ไม่หรอก นามิเอะพูด “ในเมื่ออาคิตะไม่อยู่ ให้คุณฮาคุโร่ร่วมงานด้วยน่าจะดี”

“ทำไมครับ”

“เพราะต้องหารือกันเรื่องสิทธิรับมรดก”

“ฉันผมยังไม่เกี่ยวเข้าไปใหญ่ เพราะไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะสืบทอดมรดกบ้านยางามิ”

“ถูกต้อง แต่คราวนี้อาคิตะที่เป็นเชื้อสายตรงไม่อยู่ จำเป็นต้องมีผู้แทน คุณฮาคุโร่ที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียเหมาะสมที่สุด ตราบใดที่คุณคาเอเดะยังไม่เป็นภรรยาตามกฎหมาย คงเป็นทางเดียวที่จะทำให้ทุกคนยอมรับ”

“ขอร้องนะคะคุณพี่ ไปร่วมงานด้วยกันเถอะ”

“พอเถอะน่า ไม่มีใครอยากเห็นหน้าฉันหรอก”

“แต่ว่า” นามิเอะตวัดตามองแบบแฝงนัย “ในกองมรดกนั้นมีส่วน

ที่เป็นของคุณเทโกะรวมอยู่ด้วย ยังจะยืนยันว่าไม่เกี่ยวข้องกับอีกหรือ”

ฮาคุโร่จึงแหย่หนึ่งก่อนถามว่า “ยกตัวอย่างได้ไหมครับว่าเป็นอะไรบ้าง”

“ไม่รู้สิ ไม่มีใครบอกพวกฉันเหมือนกัน”

ว่าไง นามิเอะกดดันให้ตัดสินใจ คุณพี่คะ คาเอเดะอ่อน

ฮาคุโร่ถอนหายใจ หยิบนามบัตรจากกระเป๋ายื่นให้นามิเอะ “กำหนดวันได้แล้วติดต่อมานะครับ”

7

“แค่มาเยี่ยมเป็นเพื่อน ดันกลายเป็นเรื่องยุ่งยากซะได้” ฮาคุโร่บ่นหลังออกรถได้ไม่นาน

“แต่คุณพี่ก็น่าจะสงสัยว่ามรดกส่วนที่เป็นของคุณแม่จะถูกจัดการยังไงใช่ไหมคะ”

“มันก็ใช่ แต่พอคิดดูก็ไม่น่าใช่ของสำคัญ ถ้ามีของแบบนั้น ตอนแม่ตายน่าจะมีคนบอกนะ อืม นั่นสิ ว่าแล้วเชียว ฉันเข้าไปยุ่งคงไม่ดี” ฮาคุโร่เหยียบเบรก “ไปขอถอนคำพูดกับคุณนามิเอะดีกว่า”

เขาหักพวงมาลัยเตรียมกลับรถ แต่คาเอเดะคว้าข้อมือเขา “เดี๋ยวกะ” เธอบีบแรงเกินคาดจนตกใจ

“จะทำอะไร”

“ถ้าคุณพี่ไม่ไปร่วมงานเป็นเพื่อน ฉันจะลำบาก”

“เธอทำได้อยู่แล้ว แค่เปิดตัวอย่างสง่าผ่าเผยว่าเป็นภรรยาอาคิโตะ”

“แล้วถ้าหาตัวอาคิโตะคงไม่เจอตลอดไปละคะ แบบนั้นจะดีหรือคะ เป็นครอบครัวที่มีสัมพันธ์กันทางสายเลือดที่เหลือเพียงคนเดียวแท้ๆ”

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิฮาชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

เรื่องเริ่มจากโทรศัพท์สายหนึ่งถึงฮาคุโร่ สัตวแพทย์หนุ่มโสด

‘สวัสดีค่ะ คุณพี่ ยินดีที่ได้รู้จัก’

คาเอเดะ คือหญิงสาวที่แต่งงานกับอาคิโตะ น้องชายของฮาคุโร่
เธอมาขอให้ช่วยตามหาอาคิโตะที่หายสาบสูญไป
สาเหตุมาจากกรณียสมบัตินิหาคาสตร์ที่อาคิโตะจะได้รับอย่างนั้นหรือ

ระหว่างสืบหาความจริง ฮาคุโร่ก็หลงใหลในตัวคาเอเดะทีละน้อย
เรื่องลึกลับแสนระทึกที่มาร่วมกลิ่นอายของความรักและปริศนา

อีกหนึ่งผลงานจากสุดยอดนักเขียนที่ได้รับการนำไปทำเป็นซีรีส์เรื่องดัง

นิยายสืบสวน

SN0054

ISBN 978-616-14-0374-4

9 786161 403744

319-

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB